Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Ṿe-natata el Ḥoshen ha-mishpaṭ et ha-Urim ṿe-et ha-Tumim

saviv le-Shulḥan ʿarukh ... Yeshuʿa Ṿalḳ z.ts.l. baʿal sefer Meʾirat ʿenayim ... Shabetai Kohen z.ts.l. baʿal Śifte Kohen ... ṿe-nilṿeh la-hem ... Daṿid ha-Leṿi z.ts.l. ... Ṭure zahav ... ito meḥubar ... Tsevi ha-niḳra be-fi kol Ḥakham Tsevi ... be-hagahotaṿ ... aśinu zar ... la-shulḥan ... ...

Ḳaro, Yosef
יסוי ,וראק

Homburg vor der Höhe, [5]502 [1741/1742]

יקיתופא תוכלה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11244

Visual Library

ז דלא"ל דלמ' טריף והדר טריף בעדיס בשטר לו בעדים לאחרי ה עוד ס"ל עיין לקמן סימן ק"ל ס"ל וכמ"ש סס

קיז

א לי הרמב"ם פי"ח מה' מלוה דין ג' ממימרא דרבי יוחנן וכדאמרינ לה בגמרא סס ובריתא מפורשת נישמ דף מ"ח ע"ב * פי' רש"י והמיים פפי' עוד לעולם עליה ב בסס בהרשב"א והרמב"ן וכ"כ כולה מ"מ לא תקב אסמכתא בסיתת בסס עכ"ל (הגה"מ אבל עיין בריש ה"ר יהודה פרק ח"ב מאמע לבאורה דלא כשור ב"ע) וכן מבואר שוב בהרא"ש פ"ק דמציעא גבי ראובן המכר שדה לשמעון ובא ב"ח (דף ע"ו ע"ב) לראובן ומתעי דינא בהדיה וכתב הרא"ש דל"מ אם אפותיקי עשאה אפותיקי דראובן מני מפורש אלא מני לשמעון לא מני הלוקח לשמעון לא מני לשמעון וכתבו בשור לקמן סי' ליה בזוזי וכן רש"י ע"ב בפותיקי מפורש כתבו ז"ל מיירי סתם דלו בפותיקי סתם * פי' על הגי' הלוקח מני יכול לשמעון בזוזי

ד לי הרמב"ם סס ל"ד וכתב ה"ה בריתא סס תני' לידך הישנה שהיו אפותיקי וכו' המכור' כיון אלא מדאה אלא לעיל סימן קע"ו סעיף ו' הרי דהאב יכול לפותה ובאפותיקי מפורש מיירי סתם הרב המגיד להדיא ע"ש • עיין בתשו' מהרש"ל

קיז (א) העושה שדהו אפותיקי • ק"ל בשאלות הסכיות סימן קח"ל : (ב) רק בחצות • והוא הדין בחשלשין דכקרא מישב ואפילו באפותיקי מפורש יכול הלוה לבטלן בהמלוה כתן עכ"ל הסמ"ע וכ"כ לעיל סי' ק"נ סעי' ו' ע"ש וכ"כ הב"ח :

וכתב הב"ח אח"ש דנינו שבמעות יכול לבטלו ממכה לא מבאתי מפורש ותימה מכין לו זה וכ"ו כתב שכן כראה מדברי בעל התרומות שער ד' סימן ד' ולפע"ד שם לחוכיח דין זה מתניתין דפרק השולח כו' • ולפע"ד לא מוכח שם מתני' דהשול' מירי ע"ש ועיין בתוספו' שם לא כראה דהשור הוליח כן מהרא"ם פ' אזהרו כפך אף על גב דאחר רב פפא אסמכת' לא קני' אפותיקי ה"ל למינה מיהיה ואפשיכן התם דהיינו כשא"ל לא יהיה לך פרעון אלא מזו וכתב הרא"ש שם ז"ל אבל אפותיקי אין יהיה לך פרעון אלא מזו וכתב הרא"ש דאחר לא לא אף מזו ואף על גב דמיקרי אפותיקי בזוזי דאלא"כ לא מיקרי אפותיקי דמעתה היא מכולה אקלא לו כולה מ"מ לא תקב אסמכתא עכ"ל (הגה"מ אבל עיין בריש ה"ר יהודה פרק ח"ב מאמע לבאורה דלא שור ב"ע) וכן מבואר שוב בהרא"ש פ"ק דמציעא גבי ראובן המכר שדה לשמעון ובא ב"ח (דף ע"ו ע"ב) לראובן ומתעי דינא בהדיה וכתב הרא"ש דל"מ אם אפותיקי עשאה אפותיקי דראובן מני מפורש אלא מני לשמעון לא מני הלוקח לשמעון לא מני לשמעון וכתבו בשור לקמן סי' ליה בזוזי וכן רש"י ע"ב בפותיקי מפורש כתבו ז"ל מיירי סתם דלו בפותיקי סתם * פי' על הגי' הלוקח מני יכול לבטלו מני

ד לי הרמב"ם סס פרק הנזל קיח ופ"ח דמציעא ופרק המקבל וכן בשור לעיל סימן קע"ו ס"ג ו' וכ"ו סס וכל הפוסקים ע"ש ומ"ש מדברי התוספות פ' השלח בראש לדלת ה"ה מהרב המגיד סס ה"ה מהלכות מלוה שכתב בסס הרמב"ן ורשב"ם דאפותיקי אפילו יורשים אינם יכולי לבטל במעות שהרי היא אפותיקי וכו' המכור' כיון אלא מדאה אלא לעיל סימן קע"ו סעיף ו' הרי דהאב יכול לפותה עכ"ל ומביאו כ"י ומכרה לאחר נוכין וכו' מפורש מיירי סתם הרב המגיד להדיא ע"ש • עיין בתשו' מהרש"ל

כת"ק וכ"ם הרמב"ן ז"ל ופרשה הרי"ף ז"ל שורף בפותיקי סתם וכו' אבל אבל אבל

לשון הגאון ז"ל הכי גם פשוט לא כת"ל אלא פתם לי' הכרחית הכבלי
ווכוסלמי וכמ"ש לשונם בדרושה ותו לא מידי ובזה שוה דעתו לדעת
התפרסי' ולית ביניהו אלא בזה שסיים וכת' ז"ל בזה דברי
אמוראים כשמכר לשעת כו' ולזה זה הכרחית דיוקא לתי' בזה דברי
לשונה בדרושה שהשמע לפי פשט'
דליכא הכי וכת' המ"ל הטעם
לפי שהיה לו אלה לפרש שהוא
שוגבה בלפותיקי ושם מכור
ובכסיו יגבה ב"ח מזו ולטעם זה
הוה הך דיק' מכ"ם בלפותיקי
מפורש • מיהו לפשר לומר
שגם הרמב"ם מודה בלפותיקי
מפורש אלא שיך ביה טעמו
דהת"מ דהוה לו לפרש כו' דכיון
לחית ליה אלא לא היה נריך
להוציאו לבלוקח ולכן מכירתו
מכיר ואיך שיהי' המפרשי פליגי
עליו' בזה וס"ל דהמוכר קיים
עד שעת טירפא משום דהן מיכרו
דשה שהתלא ביורוצלמי כין מכרה
לשעת כו' דמוכר בכסי לאן
ברזל לעולם מיהה דיוקא קמי
וכמ"ש בדרושה ע"ש • ויש רוצים
לדקוק ולייבב הנהו מורים
ולומר דגם הוא פי' דברי
הרמב"ם דמלפותיקי שהם דיוקא
לחיבו ולא לתת מורים אלא
לאפלוגי אמ"ש מורים בסוף
דבריו דאפילו בלפותיקי שהם
אם מכרם ממכר עולם ליכם מכור' לזה כת' דרוב התפרסי' חולקים ולוחלים זה בק"ו מלפותיקי מפורש דהיכו דאפי' יש לו בני חורין דנמי
גובה מה לפותיקי מפורש ואם"ה אם מכרם המכר קיים עד שעת טירפא ק"ו בלפותיקי שהם דאיכו טורף אותה בשם לו בני חורין דנמי
דמכר' יהיה קיים עד שעת טירפא כן דברי הרמבם' אבל אין דעתי כוחה דודאי זה לא עלה על דעת מור"ם בכתבו זה דאין הלשון
סובלתו ודוק : ט טורף מלפותיקי מפורש וכת' הרשב"ם בתשוב' מי' ק"ו בלם כת' לו לפותיקי מפורש אע"פ שעבד
לו ג"כ אחר בכסיו בשער אע"ה דיוקא כאחר לפותיקי מפורש ולא יוכל לבלקו בשאר בכסים ועי"ש ד"מ ג' : י משכונא מי' אמשכון
לו שהיה לבלוקח פירות בנכיות : יא דיוקא בלפותיקי מפורש בפרישה כתבו"א דכ"ל דקמ"ל כזה דלית הא דאמר מתכנת' לא
יהא לך פרעון אלא מזו לא היה בווכתו אלא לתבלי דיתפרע מיהו מתכולת פירות בכל אנה בנכיות ואלא יוכל לבלקו בענין אחר
אפי' בחעלמי' יפו בתשוב קמ"ן דלא עדיף מלפותיקי מפורש ולדין לפותיקי מפורש ולתכון : יב עשה שורו לפותיקי ואחרו
וכתב הרשב"ם בתשוב מי' תרי"ח וה"ה אם נתן בתנה אין ב"ח גובה מתנו ועיין בב"י ס' מוקת הבתי' (דף ק"ע ע"ח) ד"מ ג' : ביהו ולית
יג אין ב"ח גובה מתנו לדיל' דנמר' הייהו דוקא בדלא שעבד לו משלמי אינ"ן ובדלעיל מי' ס' ומי' קי"ג מיהו כבר כת' הטור
והמחבר בר"ס ס' גם הטור בס"ם קי"ח והמחבר בס"ם קי"ג דנהנו אלא לגבות משלמי המכורי' אפי' בבה"ג משום תקנת הטוב אותה ה"ל
דלא ורמו לקנות אוס דבר ע"ש : יד ואפילו עשה לפותיקי בשער השעם דמשלמי לתו בני עשרו ביהו מזו' הבלוקח לקחם לתקנוי בס'
אותן מיד לביתו ואין כאן שעבוד קרקעו' לחית עומד לזהרין ע"י הטור : טו ואפי' יגע הבלוקח כו' לי' הטור כגון שהיה עד (סס)
בלותו אלוה עכ"ל וכת' ב"ח קי"ג כת' הטור והמחבר דאפי' אתרה המלוה בבלוקחו' ודאי' לא חקנה משלמי הלוה לוכו גובה מהן מפני אלא
ולוחות אחת
אל עליהן שעבוד אינו דלא כלל : טז ויקדים מלוה מאוחר כו' ואם בלים יחד לגבו' מתנו גובה ומתנו בשום וכת"ם הטור והמחבר בר"ס ק"ד ע"ש : עזלו
יז אם קדם מלוה מאוחר כו' בכר כתבתי בבי"ם ק"ד ובקי"ג ובקי"ד ובכלוה ולוה לא עשו תקנת הטוב אלא אם המחבר כאן וכת' לפותיקי
לא זכה : יח לא זכה מיהו לפי' בת עשאן לו לפותיקי בכל שעשבד לו אינ"ן בכרקע וכמ"ש בפי' קי"ג : יט אפני שיש בשער לי' עיין
לו קול כן הוא בנחלת ס' חוקת הבתים (דף ק"ד) ז"ל אחר לבת עשה שורו לפותיקי לב"ח ומכרו לאחר אין ב"ח גובה מתנו עשה עבדו
לפותיקי לאחר ומכרה ב"ח גובה מתנו מ"ש הלוקח ולא לי' קלא • ומיתי לה בע"ת ברים שער מ"ג וכת' עלי' ז"ל פי' עבד הלוה פי' קי"ג
הוא בקרקע ויש לו קול שעשה לפותיקי ולבלוקחו' לפסרו מפת"ה בכסיהו מפת"ה דבר הוא דאבד הוא בקרקע ומכיחלר אם
לענין כתם עבוטי מה"ל אחרינן בזה דיהו בקרקע לבל זהו דוקא דאם כן בלי לפותיקי מי' ליהו דוחיל לאפילו הלוה
דקרקע דב"ח גובה מאבה לפי' בלי לפותיקי' ושוד וכי מזו' דוק לו דין קרקע יש לו קול בקרקע • ושוד דק"ב לתם אמר דגם הכל"ל הלוה
בשעמו הלוי יש לו קול ה"ל הלי דיהו בקרקע ואלו לא דיהו בקרקע כיון דהקול מכח שדיהו בקרקע אתי' • לכן כרמ' מדקדק הטור בלקוחות וכו'
בלשונו וכת' ז"ל עשה עבדו לפותיקי לפי' בסת' ומכרו ב"ח גובה מתנו דקלא לית' לים' ודוחה לקרקע עכ"ל • ובזה נתיישב הכל לדוק' לין ב"ח גובה
מכח דעשו לפותיקי יגע הקול וכיון שיל' הקול דיהו בקרקע • דעעם קרקע דגוכין מלקוחו' הוא שעשם דים לה קול לפי' בלא לפותיקי מתנו מ"ל
לכסת עבדו לב"ח ולא ה"ל לקוחו' לא"ן ק"ם' ובלקחו לפסרו לכסיהו ה"ב בעבד דוקא כשעשו לפותיקי • והשע לפס' הוא משום דלו עבד בה"ת בשער
גופה מסוק קלא ואומר לבל שעשו לבו לפותיקי לחלוה (ודוחה לזה מנינו כדין המשתתף עם העכו"ם ושותפין בחמה יחד לשעור מ"ג הכיחו
מתתנות כהונה וכת' הרמב"ם והכיאו הטור והמחבר בי"ל כי' ס"ל דלא לרשות הכשר ולעזו' לו פיוון אחת ניכר ביש לעכו"ם חלק בו הכ"ו בסעי' ל'
משום דלתם עכו"ם מרבה לבדרי' ואחר לבל אחות שותף בו כו' ע"ש) אלא בל"ם כיון דיש בעבד דבר תשוכות הלה כשעשו לפותיקי ג' ואפילו לא
בעדים אפילו אתם הקול יוכל עבד אל פלוני יגע מרשותו לרשות פלוני מחמת שהלוה לו ועשו לפותיקי • ואיזה טעם איכה לדקי עשאן
לדברי הטור אבת' דמכח דיש לו קול דיהו בקרקע לענין זה שוערמו מהלוקח ולא כמשמעו כ"ת דמשום דיהו בקרקע יש לו קול • לפותיקי
ובודאי גם כן דעת ב"ת הוא כדעת הטור ודל' הגמרא קמי דקתמר מ"ש עבד יש לו קול • ואזה כת' דמכח הקול הרי הו' בקרקע • ומה ומבוחר בפו'
עשו' וכת' ויש לו קול הוא ביאור לדברי דתם שמרמרי דהרי הוא מכח זה דאמרו בגמר' דעבד יש לו קול אבל בשאר קי"ג ס"ג
עשאו לפותיקי לית ליה קול ואין דיהו בקרקע וכמ"ש לקמן בסי' אם"ג והכלל דדוקא במילי דאוריתא דיהו בקרקע ולא בשאר עניני' וכמ"ש אם
ע"ש : כ יגע לחירות אם אחרון שלוה מודי שעבוד הרי אין לחלוה עליו אלא שעבוד : כא ונעל מהו נוגה חוכו מ כתיבת
אחלוה כו' מזמן הטשר כו' פי' ולא מזמן הלוה הרמשנה אחתו שער מסכינן ליה לפרוע בלפותיקי של הענד אלא שכתייב לו דרכה אם
הלוה מחכה בלשר הזיקו בשרוכו והפקיע שעבודו ה"ל כאלו הזיקו לאחר ובתקייב לו ויעתה מזמן הזיקו ודוחה לזה כתב הטור בפרק חוקת
והמחבר בסי' ס"ו במוכר אם ל"ת לחכירו ומזל ומחל לחלוה ע"ם פעיף ל"ה : כב איסור הנאה כו' כמו קדושת הגוף • המחבר ע שור ה"ה
קיטר ולא כתב דין הקדש שמפקיע מידי שעבוד כדאיתא בגמרא ובפוסקים ושעשו מפני שאין קדושת הגוף בזמנינו • וז"ל הטור וכ"כ ה"ה אם
הקדים הלוה בכסיו הפקיע שעבוד המלוה בתה דברים אמורים כשהקדישן קדושת הגוף כגון שעבד לו משלמי אינ"ן ויהיה בהן שור ל"ה ובאחר אם אם אין
והקדישו
אם אחר בכסים דוקא ואם הוא לפותיקי מפורש ואפילו יש אם אחר בכסים • ע"ל הרמב"ם אם דין ו' וכתב ה"ה מפתה ונת' פרק הגולה (דף ע"ב)
ופסק כרש"בא וכלוקיומתא דדבר אם וכן הוא העיקר בנוסחי הלכות וכ"כ הר"ן וכתב דמתתני' משמע דבלפותיקי מפורש שבקינן מהבלריכו לשעבר
לכתוב אחר אחר ולי בסתם הא משעבדי לי' כולהו ככסי ז וכתב הטור אם הטור בכר בפרע פירות דהוי כשוכר שדהו לפותיקי מפורש ושעשה בהבר
אשעוך מקוגן אלא כשעבדו כתייב לו מדין מזיק ק אם כמשנה ובכרש"בא ר פורש"ו ש עובדא ובשות דף ס"ו ע"ב לקמיה דרבא

(ג) זהו דעת המ"כ אבל רוב המפרשים חולקין
וסבירא להו דלפי' יש כאן בני חורין ט טורף
מלפותיקי מפורש ואם מכר המכר קיים עד שעת טירפא וכן
עיקר (שור והמגיד פי"ת וכ"ו) :
כ משכונא אם משכנה לו סתם דינה כאפותיקי
סתם ואם פירש לו לא יהא לך פרעון אלא ממנה
יא דינה כאפותיקי מפורש :
ב יב עשה שורו אפותיקי ומכרו יג אין בעל
חוב גובה ממנו וכן שאר המטלטלים מפני שאין
להם קול יד ואפילו עשאם אפותיקי בשטר
טו ואפילו ידע הלוקח שעשאה אפותיקי דלא
פלוג רבנן :
ד מ וכן לענין קרמה אם עשה מטלטלין אפותיקי אפילו מפורש בשטר לראשון המגיד"ם אבן
טז וקדם מלוה מאוחר וגבאן זכה יז והוא שלא שעבדם לו אגב קרקע שאם פר"ת ז"ל
שעבד לו אגב קרקע יז אם קדם מלוה מאוחר וגבאם יח לא זכה : וכ"כ רבינו
ה מ עשה עבדו אפותיקי אפי' ע בסתם ומכרו בערא חוב גובה ממנו יט מפני יכתוב בתשובה
שיש לו קול : מיחלה
ו (ד) מ עבר שעשאו רבו אפותיקי ושחררו אע"פ שכתב לו לא יהיה לך פרעון דרבה ב"ב
אלא מזה כ יצא לחירו כא ובעל חוב גובה חובו מהלו' וכותב עליו שטר דף מ"ד ע"ב
וטורף ק מזמן זה השטר ק וכופין את רבו השני לשחררו מפני תיקון העולם שלא וכתב הרשב"ם
ימצאנו בשוק ויאמר לו עבדי אתה : בתשו' סימן
ז כב איסור הנאה מפקיע מידי שעבוד כמו קדושת הגוף ס כהוא אצטלא תר"ח * וה"ה
דפרסוה אם כתן
בתנה לאיכו

(ג) זהו דעת המחב"ם דלא כלל ובר"ה : (ד) עבד שעשאו רבו לפותיקי רמ"ח בלאן
כו' לפי' הלפותיקי בע"פ רק שהלוה היתה בשטר ה"ה • לא הבכתי
הכ"ם כתב דל"ע דגרלה לפילו הלוה בע"פ משום דהעבד שוטה וכ"ע כפי מ"ש
קול וכ"כ כם' ת"ם פרק מ"ה לעיל בשם
ולדבריהם מ"ל דיש עדים שלא ה"ה כפי'
פרע כגון שאומרי' לא זה ידו לבדי הרמב"ם
כו' לו שהוא תוך זמנו ודוק שלחיי
וכש"ג פ' מ"ה דף קפ"ג ע"ב לפותיקי
כתב דבדי הרב המגיד וכתב פתם וכ"כ
מהבדי הרמ"ם פ"ק דב"ק משמע נ"כ הרב
להדיא דלריך שיעשנו לפותיקי סמ"ע והלריך
בשטר ועי"ש וכן משמע לבאורה בזה ט טור
בלשת בהרמ"ם שם ע"ש : ס"ב כ"כ
אבל הרשב"ם וכ"כ
הי"ה שם בשמו
בשם קידושי

המגיד"ם אבן פר"ת ז"ל
וכ"כ רבינו
יכתב בתשובה
מיחלה
דרבה ב"ב
דף מ"ד ע"ב
וכתב הרשב"ם
בתשו' סימן
תר"ח * וה"ה
אם כתן
בתנה לאיכו

גובה ממנו
ט טור ס"ג
כ"כ הב"י
וכ"כ בה"ת
בשער מ"ג
ועיעמת מעוס
דמעלמי לאו
בני שטרא
כ"ת הרמ"ם
ובלרו
בתנה לאיכו
לפותיקי
ובלרו
לפותיקי
ובלרו
לפותיקי
ובלר

ת כפירוש
רש"י שם
דתכשיטי
המת לקוריס
בהכנ' ומכוש'
פרעיף ג' ותיפא לתה פתס כתן
בי"ד פי' שת"ע
* לא * שמכלין
לוחו עד שיסם
על כדלו
ויתירו לו
ולפי' כלל
ע"ה רבים ים
לו התרה דהא
דבר מלוה הוא
פרינ' ב"ח
ריטב"ם וכ"כ
המגיד' שם

קיח

א לי' הרמב"ם
פי"ט מהלכות
מלוה דין ק'
ב כן פירש
א"ה שם וכתב
ודין זה
בגרייתא
בתיבות (דף
ל"ה ע"ח) גבי
לקח וה"ה
לב"ח וכן
הסכימו כל
הפוסקי' ז"ל
עכ"ל ולפיתי
דלתת שם
בריתא תכיח
לידך וכולי
מפורש בבעל
תוב ג שם
בגמ' * וכילר
הטעם חשוס
דלפי שתקת
שתקת ולפי לא
מהדרכת
שטרא לפרוה
ד ופירש עוד
שם טעם לתר
דמה מכר
לחשון לשני
כל זכות
שתכא לידו
ה שם ברמב"ם כמ"ש ה"ה שם שכן כמלא בתקנת ספרי הרב ז"ל והוא פי' לתה שתמרו (שם ע"ב) וכן כב"ח וכסי לקוטות וכן פי' רש"י ז"ל שם
וכ"כ הטור ס"ב ז טור ס"ג כ"כ בה"ת בשער ל' בשם הלקב"ד לתר שכתב פי' רש"י ודברי הרמב"ם ז שם ושם בבה"ת בשם הרקב"ד וקיים שם וכל פירוש

טורי זהב

פי' קיח א"ל לטרוף מלוקח לחשון בדברי רבינו כתוב לכל לא כתב לרחשון לין לי דין כו' נוכה מהכני ברלה דקמ"ל בזה דדוקא כשלין לו
שעבוד על הת' ולם יש לו כגון שהי לו על אותה שדה לפותיקי מפורש לא יכה לך פרעון אלא מוולתי לם כתב
לו דין כו' לינו נוכה מהכני דלפילו הי' ל"ל בס"ת מודין בוד הלוה לא הוי מלי לגבות ל"ת לחון לו שעבודרק על אותה השדה ולינו דלפסיד לגבעי' אקלקל
שעבודו ולא מלי לטרוף כבלע"ד. שם לינו טורכה מהכני כו' הטעם ש"ל לי אתקת אתקת ולי לא מהדרינא שטרא לתרי ולי"ל כ"ס שכתב וכ"ל
טורף אותה מלוקח לחשון כמי כיון דלי לינו הכי שיתת הכי מהדרכת הדה לבוקח הכי דוקא כתן מהבוקח הכי לקחה מן הרחשון דרך מכר
יכול לומר כיון שלכי יכול להחזיר כתלו לא לקחתי דמי שהוא לומר לו הלא לין לך זכות בשדה זו בלי ע"ד דמי' שלי שלקחתי בעדים הוא יחזיר לי דמים
שלי משלי"ם בס"ב הכל' מחולא של לוקח הרחשון מכח שהו' שעבודו לוקח הכני לקח מן המלוה שעבו' של לוקח הרחשון והוי כמחון עלמו של לוקח הרחשון
ולא כתלו כלא ע"י קנין מן הכני ולין מייך ע"ל לומר מהדרינא לתרי וכמ"ש ס"ס כתב בזה דהא לין לו דיוק בחזרתן ותמוה מאוד הוא דהא כתב רבינו
כו' קי"ל דכל מה דמלי לעבד הרי הוא כתלו בבר עבוי (א"ה לין מדברי הטור הכנה כלל על הסמ"ע הכתם כיון דלית לי' דיוקא
לתרינן ודקי יחזיר הטור כדי להרוים לגבותם מהזינורית והו"ל כתלו עשי משלי"ם כלין לו דיוק כלל וכמ"ש הסמ"ע והוא פשוט עוד כלע"ד דכלין
בל"ה לי"ל הדרכא דלא"ה לתה נבה מעיקרא שהרי יודע היה שמלוה יהלה לטרוף לכל תמס ע"ב לא ידע דלא שלי לינם זוזי בכדי ולי ידע וחכין ע"ב
משום שרוצה לתחזיר הטור כדינא המלוה לטרוף והוא מלמין למוכר כן בתקבל מתכה הוא מלמין לנתן בכדי לו שטרו לא יחזיר בקרקעו' ויתן
ויקנור ויתן נוף ופירות לפקוקי כס"ב משם יחזיר הטור לא יתן לו הלוקח שני מלוה ויחזיר בקרקעו לשולם שהרי שלו הוא שקנלו כדין וג' ובכן ועיי'
בתו' פ' בל"ג דף ק"ט ע"ב ד"ה ורבנן ע"כ) :

פעיף ד' אפותיקי לב"ח מה שהקשה סמ"ע סק"ט לפי' הוא מלוחר כו' ובדתקן מלוח בתרוטו ובלע"ד לשם הי' הבעל לפותיקי המלוחר הי' הב"ח
המוקדם יכול לומר לו בכל הנכסים משועבדים לידי ניתנו ולכי רולה לטרוף מלוקח הלוקח הרחשון יכול
לומר הסתתי לך מקום מ"מ לכי מפייסו שלא יחזיר כן דעתיתי דהנתתי לך מקום הוא לתקנת הלוקח לכי לפייסנו שיתחול על תקנתו כמ"ש רבינו מהם
בזה בסי' קי"ט דהא עכ"ם תכא השדה שלא לפותיקי מיד הלוקח הרחשון ולא שייך הנתתי לך מקום תלא לטובת הלוקח שלינו רולה לחזיר מידו הכל'
וכיון שהלוקח אל יעכב דלא לחלוחר לין לו כח לטרוף הב"ח מוקדם לת הלפותיקי כיון דכל שדות הלוה משועבדות לב"ח כיון שגם בעל לפותיקי לינו
אלא ב"ח דהא יכול לסלקו בחעות ורלי' מה"ב רבינו ל"ס קי"ו נכי לפותיקי מפורש שלם מסכנה אחר הלפותיקי נוכה לפי' רש"ם בכ"מ ולא תמעיטן
רבותא לפי' מסכנה קודם הלפותיקי גוכה בעל הלפותיקי אלא עיש לתין כח לבעל הלפותיקי לטרוף כ"ו שם בכי תורין דעכ"ם שם בעל חוב עליו ולא
לוקח גחור שבלע"ד:

(ה) אבל קדושת דמים כו' עיין בתשובת מבי"ם ח"ב סימן רע"ד:

קיח

(א) והוא הדין לאשה בכתובתה ובנים מוליקים והבוא המקבר גופיה סבריתם בח"ע סימן ק' דפרסות אמיתנא כן תעל דעת שיקבר עמו אין בעל חוב גובה ממנו:

הגה. (ה) אבל קדושת דמי' לינו מפקיע מידי שעבוד' אלא יכלנו בחלנו בדבר מועט אלא יתחרו הקדש ולא לחולין כלא פליון ודמי הפליון יוסיף על החוב ונתבו יין הכו' (טור) ולפילו בקדושת הגוף לא יכול לחוסכן על המלוה לחול לומר יהיו ככפי קונם עליו אלא אי"כ אסכן על כל העולי (מרדכי פ' המלוה ופ"ג ס"ם) כד ויש מולקין (ל"ן ס' לף על פי וכ"ו פ' לאמה אתי הדעות):

קיח הכותב ללוק' שני דין ודברי' אין לי עמ' ובוד' סעיפים:

א אלוה שמכר נכסיו לשנים בזה אחר זה וכתב בעד חוב ללוקח שני דין ודברים אין לי עמך

א וקנו מידו אינו יכול לטרוף מלוקח ראשון שהרי אומר לו הנתתי לך מקום לגבות אצל בעל חוב מהנכסים שקנה לוקח שני אחרי ג ואתה הפסרת על עצמך שהרי סילקת עצמך מהם (א) והוא הדין לאשה בכתובתה ב אם כתבה לשני אבל אם כתבו לראשון טורפים מהשני:

הגה ולם הראשון מכר הקרקע שקנה לאחר לינו טורפה מהשני כתו שלין טורפה לם כשאלה ביד הראשון (* טור וכ"כ הרא"ש בהגהתו שם - 7 והמגיד):

ב ד המכר הלוה שדה ללוקח ומכר אחריה שדה שניה ללוקח שני וכתב המלוה ללוקח שני דין ודברים אין לי עמך וקנו מידו הרי בעד חוב טורף מלוקח ראשון שדה ראשונה ולוקח ראשון טורף מלוק' ה (ב) ובעל חוב טורף אותה מלוקח ראשון ולוקח שני מוציאה אותה מבעד חוב שהרי כתב לי (דין ודברים אין לי עמך) ולוקח ראשון חוז' ושורף פשדה ביניהם וכן ו והוזרים חלילה עד שיעשו פשדה ביניהם וכן האשה בכתובת' והוא שהיה החוב כנגד שתי השדות:

ג ז וכן הדין אם החוב מנה ומכר לשני לקוחות לכל אחד במנה וכתב בעד חוב ללוקח שני דין ודברים אין לי עמך ז ונמצא השדה שקנה הראשון שאינה שלו הרי הראשון טורף מהשני ובעד חוב טורף מהראשון ושני טורף מבעד חוב והוזרין חלילה עד שיעשו פשדה:

ד (ג) ז וכן אם היתה אותה שדה שקנה הראשון אפותיקי

שבילק המלוה כפסו מלוקח שני יכול לטרוף מהרחשון שכאן לין יכול לומ' הנתתי לך מקום לגבות כו' כיון שישעבדו שעבודו כנגד שני
השדות: ה וכ"ח טורף לוחו מלוקח דכאן לא מלי לומ' לי אתקת אתקת ולי לא מהדרינ' הדה לתכל קמת הקיבו להכני שבלקת ידך
מתנו דמלי לומר לכי תהדר דהא לא הוה לך ריוח בחזרתך ומה לך שתסכריהו לי לו לבסני וכל מקום שאין לו ריוח בחזרתו לא
לתרוכן לי אתקת אתקת כו' ועפ"ר ועמ"ש עוד מזה בסי' קי"ע בס"ה: ו ומוזרי' חלילה על שיעשו פשדה לינו ר"ל לאחר שכבר טרפו זה
מזה יכולו לידי פשדה אלא הי"ק כיון שהדין נותן שיכולין לבא לידי לטרוף זה מזה לכן יעשו פשדה ביניהן ועמ"ש בסי' קי"ט: ז
וכמלא הדה שקנה הרחשון שלינו שלו פי' שגזולה היתה מיד לאחר ובא גנזל ושרפה מיד הלוקח הרחשון שדין הגנזל הוא שורף גזילתו מיד

ה שם בריב"ם כמ"ש ה"ה שם שכן כמלא בתקנת ספרי הרב ז"ל והוא פי' לתה שתמרו (שם ע"ב) וכן כב"ח וכסי לקוטות וכן פי' רש"י ז"ל שם
ז טור ס"ג כ"כ בה"ת בשער ל' בשם הלקב"ד לתר שכתב פי' רש"י ודברי הרמב"ם ז שם ושם בבה"ת בשם הרקב"ד וקיים שם וכל פירוש

שיר זה שמכרו בידו ולוקח לריך לחזור תקלה על המוכר שמכרה לזה הלוקח כמ"ש הטור והמחבר בס"ח סע"ח: ח אפותיקי
לב"ח לאחר פירוש אפותיקי מפורש דל"ל לא והא לך פרשון אלא
מזה וכמ"ש בס"ם קי"ז. ולפי מ"ש בשם מ"ת לפי לדברי הרמב"ם
ובתכס המחבר בסי' קי"ז סס"ל
לאפי' באפותיקי פחס אס לא
כמלא עתה בשעת גביה' בכי
מורין בזה הלוה אף שהיו לו בכי
מורין בשעה שעשאו לו אפותיקי
כיון שעתה אינן בס"ח נוכה
מאפותיקי וו. גם כאן
גוכל לוה' לאיירי אפי' באפותיקי
פחס ודו"ק: ט לבע"ח
לאחר מוקדם כל זה כתב נ"כ
בטור ומרדכי בתר הכי וכ"ח
לאחרון טורף כו' מוכח דכ"ח
מוקדם דקאמר בתחלה ל"ל
שהוא מוקדם לב"ח שכו ולע"ג הא
אפי' אם היה מאוחר לב"ח הא שכו
מ"מ כיון שעשה הדדה אפותיקי
נוכה ממנו ועפ"ר אם כתבתי
יפוב דאף אם הו' לאחרון מ"מ קרי
ליה מוקדם לענין נגייה שהרי
ב"ח לאחר אף שהוא מוקדם אינו
יכול לגבות מתחלה כל"ל כיון
שנעשה אינה לוו אפותיקי היה
לגוה עוד שהה לאחר ואינו
דאפסיד אנפשי' במאי דכתי'
לגבות דין ודברי הו' ואין לו
תקנה אלא"כ יגיע לזה לגבות
ראשונה ואל"כ יגבה הוא
מהראשון ופ"ר פשרה שפיר שייך
לומר מוקדם ואחרון לענין זה וק"ל:

קיט (א) לאחרון שמכר כל שדותיו. עיין כתבו אמכם מפירמשים
עזרי' פי' מ"ו וסימן ס"ו: (ב) לשה הבלו הוא דין
נוכה תכיטוכית. עיין בסמ"ע ס"ק ה' עד ועפ"ר אם כתבתי בפנו עצמו
עוד לשה"ל שכתב מו"ס בס"ק ו"ל דזה מיירי בשמת המוכר כו' ויש"מ מכס
ומעעם זה דאם מהרש"ל דברי ויוסף לקמ
הא"ל ע"ם פי' ר"ם ר"ל ונ"ין
בנ"ח: (ג) אלא עדיות
ומקרא"ל פ"ק דב"ק פי' ר"ן חולק
על הרא"ם בזה ותמה עליו שלא
לפרש דברי רש"י דב"ק כך דרב"ב"ק דף
ומיפשמוטתיה דברי רש"י דל"ל מי ע"ב
שהיה כאוי דף נ"ב סוף ע"ח דכת' וכתובות דף
להדיא כן ול"ל הלכך רק לגבות כ"ב ע"ח
אשמעון עדיו. נוכה דמי ל"ל ב"כ"ב הטור
כו' רק אלא נוכה כגון שלא ס"ב וכ"ב ה"ם
ומלא לכל אשמעון אשל לאחרון בפ"ים מה'
אלא זכורי' כו' גם מ"ם מהרש"ל מלוה דין ג'
אם וכן פי' ר"ן בהדיא כדברי בשם בעל
עב"ל לא ירדתי לפ"ד דר"ן העיטור פרשי
דב"ק לא משמע מודי ובר"ן ס' מי רבוותא וכו'
שהיה כאוי דף נ"ב סוף ע"ח דכת' וכתובות ג סוף
רש"י הכ"ל ע"ם וכ"ב בשה"ת שער הסעיף אם
ל' סוף ח"ו בשם רב הא' כדעת בנת' לאותה
הרא"ש ע"ם וכן עיקר: מיחתן
(ד) ולקמן זכורי' בלחרוכ' מבואחת כל
דוקא בקש זכורית בלחרוכה בכל זו
אבל קנה עדיות בלחרוכה יכול דעור אם
לגבות מלוי אם ירדה וכ"כ וכ"ב ה"ה אם
בסמ"ע ס"ק י' וכן מבואר להדיא דזכורית
בתוספות ס' מי שהיה כאוי ולא דנגי שמעון
ויכל לוי לומר הניח לך שמעון משתעבד לוה
מקום לגבות כמו שפירש רש"י שקנ' בלחרוכ'
דבבר הקשו התוספות שם והסמ"ג עשין ל"ד דף קע"ה ע"ח בשם וכיון שמעון
ר"י על זה דהא שמעון מלי למימר לא ניחא ליה בתקנ' דרבנן יכול לדחותו
שתיקנו לון גונין מנכסים משועבדו' במקום שם בני חורין ומצ"ג אבל זכורית
דבב"ק (דף ק' ע"ב) אמרינן דלא מלי שמעון למימר הכי היכא שלוה מכר
דמכר בזכורית ומיירי עדיות לבכיו היינו אם כ"ח רוצה לגבות לו לוה כל
ממנו אבל אם הכ"ח רוצה לגבות מלוי ודאי יכול לומר כן זכות שתבא
ומהרש"ל פ"ק דב"ק סימן י"ז כתב על דברי תוספות ומס"ג הכ"ל לידו השם
אז"ל ויקשה לי אלא ס"ם ג"כ אחר רבא שמכר ראשון לבני כל זכות ס"ג כ"כ
שתבא לידו וא"כ אחר שמשמן יכול למימר לא ניחא לי בהאי בע"ת בשער
תקנתא ולדחותו אבל זכורית שקנה בלחרוכה נ"כ הא' זכות' יש ד' ויכר שם
לגוי וכ"כ בעל העיטור דוקא בשער אחר משום הא' יקוסיא וכן משום
הבכים תלמידו של ר"י פ' מי שהיה כאוי וכן הבכים בעל מ"ח דלקוחות
וכן בטור סימן קי"ט הלכך לי קנה שמעון בזה אחר כערבין הם
זה ולומר הרי שמעון מכר לו כל זכות שהיה בידו הכיון דאין בזל
לוי הזיבורית להחזירו לראשון ושיעבודו אל הכ"ח הייהו הכיבוי
בחלא ביד לוי יכול לערוף מודו ועפ"ר אם כתבתי עור דלהי"ל
אבתב מור"ם בס"ה ר"ל דזה מיירי אחת המוכר וכן פ"ל לקמן
הרבה פעמים וכתו איתבאר ע"ש. וגם אין לדחות זה לא לוי קנה
אלא הכיבוכית מראשון והנה בידו לראשון זכורי' דהיה נוכה
דוקא מזיבורית אלא בכ"ח דאמר לראשון דהוא הלוה ועלוי מוטל
לברוב חובות עמו ואית ביה משום תקנת השוק אשל"כ שמעון
זה דהו' נ"כ לוקח ואינו חייב לב"ח זה כלו' מ"ח אין לוי יכול
לדחותו על שמעון אלא בראשון לגבות מאתו לו משמעון:
ו אפילו לא כאחר בידו אלא עדיות הטעם דיאמר לו אתה
הרחקת' שיעבודי דהכיבוכית שהיתה ביד ומכרתיהו לגוי ואין
רצוני לעבל בפני עם לוי כ"ח עתה ומ"ש לשון אפילו ר"ל אב"ש
אם כאחר בידו דשמעון זכורית דיכול לערוף מודו אם ירצ' הב"ח
אבל אם כאחר ביד שמעון עדיות הזיבורית אינו יכול לערוף מודו
כ"ח זכורית אפילו אם לראשון בבר מת דאינו יכול לומר לב"ח אם
אינך טוע' ממני הזיבורית אחזירנו לראשון וכמ"ש הטור והמחבר
בסס"ד מ"ח שמעון עומד במקום ראשון וכאם אאם כא כ"ח לגבות מראשון ולא מהעדיות שבידו וכמ"ש הטור
והמחבר בסי' ק"ב גם שמעון יש לו זה הזכות: ז אינו יכול לגבות דיאמר לוי אשעבודך בידו לערוף אותה מידו: ח דנוכה מן הזיבורית כו' פי' אם ירצה הב"ח וכ"כ בעל מ"ח
שמעון מפני שרגיתי להניח לך אשעבודך בידו לערוף אותה מידו. ט לבע"ח לא ירצה הב"ח בעל מ"ח
בהדיא אם ירצה וכ"כ בל"מ ע"ם והטעם דכיון דלא היה ביד שמעון אלא דשעבודו דב"ח היה בעל הזיבורית
במקום עדיות שעמו ויש לזיבורי' זה דין בזכוכי' דלקה מזה נוכה רצה מאחר דלא פליג הא' ר"ח דכתב מור"ם אח"ם המחבר
לבני זה וק"ל: ט בשאר בזכוכית ביד שמעון כו' שעשו דאם בשאר בזכוכית ביד שמעון היה מנכיהו שמעון מאיזה בזכוכית
שרוצה ושמעון מכר לגוי כל זכות שהיה לו מ"ה יכול לדחותו נ"כ להכיבוכית שהמית ביד שמעון: י וקנה זכורית בלחרוכה כו'
פי' בכה"ג אפי' קנה לוי מיד שמעון בזכוכית אם"ה לזכוכי לערוף אלא כיון הזיבורית היה בכ"ח ביד לראשון בשעה שקנה שמעון
מיד לראשון דאם בא הכ"ח לערוף משמעון היה לחזור אבל זכורית ולוי קנה כל זכות שהיה לשמעון. אבל אם קנה שמעון
עדיות בלחרוכה ומכר לגוי הכיבוכית שקנה קודם העדיות הב"ח נוכה בזכוכית בלחרוכה ומכרה לגוי
אם ירצה נוכה מעדיות שבאחר ביד שמעון כיון שהרחיק שיעבודו ועפ"ר ודריש שהוכחתי כל זה מתו' ואחר"י:
יא לוה שהתנה כו' כן הוא גם כן לשון הטור ור"ל שהמכים עם המלוה על תנאי זה שתתנה עמו המלוה וק"ל:

קיט המוכר כל שדותיו ולוה שהתנה שינבה מן העידית • ובו' סעיפים:

א (א) ראובן שמכר כל שדותיו לשמעון
ב בבת אחת וחזר שמעון ומכר שדה אחת
ללוי ג והיא בינונית ולא נשאר בינונית אחרת
ביד שמעון ד ובא ב"ח לגבות ה (ב) רצה גובה
מבינוני שביד לוי רצה גובה ממה שביד שמעון ו אפי'
לא נשאר בידו (ג) אלא עדיות יכול לגבו' ממנו במה
דברים אמורים שגובה מלוי כשלקח בינונית אבל אם
לקח עדיות או זיבורית ז אינו יכול לגבות ממנו
(ויש מומרים ח דגובה מן הזיבורית שביד לוקח שהי אם
לא כאחר ביד הראשון רק עדיות) (המ"מ פ"ט מהלוה בשם
הרמ"בן והרש"בא) וכן אם ט נשאר בינונית ביד
שמעון אינו יכול לגבות מלוי אפילו אם לקח בינונית
וכל זה לא איירי אא בשקנאם שמעון בבת אחת ז אבל
אם קנאם זה אחר זה י (ד) וקנה זבורית
באחרונה אינו גובה מלוי:
ב יא הלוה שהתנה עם המלוה שינבה מעידית
שבנכסיו ומכר העידית ושייר בינונית וזבורית
אין

קיט א לאחרון שמכר כל שדותיו כו' דאלו בשאר שום
שדה ביד לאחרון הלוה אפי' זיבורית לא היה יכול
ב"ח דראחרון לערוף לא משמעון ולא מלוי ואמו שיתבאר בסעיף:
ב בבת אחת פי' ובתקנתא א' דאל"כ אות' שבאחר' בלחרוכה
ביד לאחרון היה הב"ח גובה ממנה אף אחזר ומכר אות' אל"כ נ"כ
לשמעון וכדמסיק: ג והיא בינונית והדוא דב"ח גובה
מבינונית: ד ולא ב"ח פי' ב"ח דראחרון: ה רצה גובה
מבינונית כו' ואע"ג דאם היה עדיין ביד שמעון היה יכול לדחותו
מבינונית לזיבורית שקנה נ"כ מיד לראחרון באמרו לו אם אין אתה
כולל מזיבורית שבידו הרינו מחזיר הזיבורית ליד לראחרון במכר לו
בתחנה ותשרך לגבות ממנו ולא ממנו דאין בכרעין מבכסי'
משועבדים בתקום שיש בב"ח. מ"מ לוי אינו יכול לדחותו משעם
זה ולומר הרי שמעון מכר לו כל זכות שהיה בידו הכיון דאין בזל
לוי הזיבורית להחזירו לראחרון ושיעבודו אל הב"ח הייהו הכיבוכי'
בחלא ביד לוי יכול לערוף מודו ועפ"ר אם כתבתי עור דלהי"ל
אבתב מור"ם בס"ה ר"ל דזה מיירי אחת המוכר וכן פ"ל לקמן
הרבה פעמים וכתו איתבאר ע"ש. וגם אין לדחות זה לא לוי קנה
אלא הכיבוכית מראחרון והנה בידו לראחרון זכורי' דהיה נוכה
דוקא מזיבורית אלא בכ"ח דאמר לראחרון דהוא הלוה ועלוי מוטל
לברוב חובות עמו ואית ביה משום תקנת השוק אשל"כ שמעון
זה דהו' נ"כ לוקח ואינו חייב לב"ח זה כלו' מ"ח אין לוי יכול
לדחותו על שמעון אלא בראחרון לגבות מאתו לו משמעון:
ו אפילו לא כאחר בידו אלא עדיות הטעם דיאמר לו אתה
הרחקת' שיעבודי דהכיבוכית שהיתה ביד ומכרתיהו לגוי ואין
רצוני לעבל בפני עם לוי כ"ח עתה ומ"ש לשון אפילו ר"ל אב"ש
אם כאחר בידו דשמעון זבורית דיכול לערוף מודו אם ירצ' הב"ח
אבל אם כאחר ביד שמעון עדיות הזיבורית אינו יכול לערוף מודו
כ"ח זכורית אפילו אם לראחרון בבר מת דאינו יכול לומר לב"ח אם
אינך טוע' ממני הזיבורית אחזירנו לראחרון וכמ"ש הטור והמחבר
בסס"ד מ"ח שמעון עומד במקום ראשון וכאם אאם כא כ"ח לגבות מראשון ולא מהעדיות שבידו וכמ"ש הטור
והמחבר בסי' ק"ב גם שמעון יש לו זה הזכות: ז אינו יכול לגבות דיאמר לוי אשעבודך בידו לערוף אותה מידו: ח דנוכה מן הזיבורית כו' פי' אם ירצה הב"ח וכ"כ בעל מ"ח
שמעון מפני שרגיתי להניח לך אשעבודך בידו לערוף אותה מידו. ט לבע"ח לא ירצה הב"ח בעל מ"ח
בהדיא אם ירצה וכ"כ בל"מ ע"ם והטעם דכיון דלא היה ביד שמעון אלא דשעבודו דב"ח היה בעל הזיבורית
במקום עדיות שעמו ויש לזיבורי' זה דין בזכוכי' דלקה מזה נוכה רצה מאחר דלא פליג הא' ר"ח דכתב מור"ם אח"ם המחבר
לבני זה וק"ל: ט בשאר בזכוכית ביד שמעון כו' שעשו דאם בשאר בזכוכית ביד שמעון היה מנכיהו שמעון מאיזה בזכוכית
שרוצה ושמעון מכר לגוי כל זכות שהיה לו מ"ה יכול לדחותו נ"כ להכיבוכית שהמית ביד שמעון: י וקנה זבורית בלחרוכה כו'
פי' בכה"ג אפי' קנה לוי מיד שמעון בזכוכית אם"ה לזכוכי לערוף אלא כיון הזיבורית היה בכ"ח ביד לראחרון בשעה שקנה שמעון
מיד לראחרון דאם בא הכ"ח לערוף משמעון היה לחזור אבל זכורית ולוי קנה כל זכות שהיה לשמעון. אבל אם קנה שמעון
עדיות בלחרוכה ומכר לגוי הכיבוכית שקנה קודם העדיות הב"ח נוכה בזכוכית בלחרוכה ומכרה לגוי
אם ירצה נוכה מעדיות שבאחר ביד שמעון כיון שהרחיק שיעבודו ועפ"ר ודריש שהוכחתי כל זה מתו' ואחר"י:
יא לוה שהתנה כו' כן הוא גם כן לשון הטור ור"ל שהמכים עם המלוה על תנאי זה שתתנה עמו המלוה וק"ל:

דברייתא נ"ק
דף מ"ו ע"ב
ז טור ס"ד
בשם הרמב"ן
כ"כ בה"ת
בשער ד' שכן
כתוב לו
הרמב"ן כתו
גבי תכלה
דרך אחרו
בתוכות (דף
קט ע"ב)
ועוד כתב
ריטות ה שם
בשם רביבו
ויתרץ בסברת
בה"תהכיות
ריטות מהר
דמחרוכן
בפ"ק דב"ק
דף מ"ו ע"ב
הבתב לגי
כתוב לתוכת
לתיומר חל
מעכיותו קדוש
וכתי פירוש
רש"י שם
ט לשון הטור
שם מבריתא
בהוכרת דשם
ב"כ הרא"ש
שם בפסקיו
בשם רבינו
ג שם והרא"ש
שם בפסקיו
שכתלה לו כן
ל לשון
הרמב"ם שם
דין ג' וכתב
ב"ה ברייתא
דתוקיתא
דנתרגא שם
י וביאר שם
הטעם מאוס
מאחר זו
שאחרו נוכין
אין מאחרונה
תקנה היא
לגוקה והרי
אומר לוקח לי
אפסי תקנה
זו אלא כל
לאחר תכם
ונבה תן הרגאו
לו

הכי בקנה עידיות באחרונה ונם מהטעם שכתבו שהרי שמעון היה דוחקו אלא זיבורית ונמצא דבקנה עידיות באחרונה לא היה דוחקו אלא עידיות נוכה מלוי ביטוני' ודוק: (ה) אין ב"ח טורף מעידיות • הטור מסיק וכתב ז"ל מידי דהוי אניחא דשעבודו מן התורה אין העידיות ואם מכרה אינו נוכה אלא מזיבורית והכ"מ הקשה עכ"ל הא גופא ולא דק דברייתא וא"ם ערוך הוא פ"ק דב"ק ומוסכם מכל התוספות לקיים מסעיף ד' בתוכות (דף עד סוף כל הפי' וק"ל: (ו) מעידית שמכר • עיין בסמ"ע ס"ק י"ג עד ולא כע"ם שמשמעו' לשונו הוא דנוכה מביטוני' מכח שסתנה עמו להנבותו מהעידיות עכ"ל כו' ולפע"ד אלא כדת הסיג על הע"ם דז"ל ומכר העידיות ונייר ביטוכות וזבורית אין הכ"מ נוכה מן העידיות שמכר אלא מעידית מה שבידו לעדיין כן מודין הוא דמינו מביטוכות אלו עד כאן לשונו וכולה לומר כמ"ש מעידיות מה שבידו דמריך ליתן לו מלוה ביטוכות שילכה הכ"מ דאף על גב דברשות הלוה ליתן לו מלוה ביטוכות שילכה כדלעי' סיתן ק"ב ס"ב הכא כיון שהתנה ליתן לו מעידיות שנכנסו מריך ליתן לו מלוה ביטוכות שילכה הכ"מ וזה ברור: (ז) ונוכה מיוק בעידיות • ואף על גב דאין שער לניוקן מכל מקום יש לו קול לניוקן כמו בשער על כאן לשון סמ"ע וכן כתב הע"ם והוא תלבדי הרב המגיד בשם ש מפרשים וכן משמע להמיל בתוספות פ"ק דב"ק דף י"ד ע"ב לתלי דקי"ל שעבוד דאוריתא ובכ"מ מהרש"ל סרק קמא דב"ק סי' ט"ו ומכאן נ"ע לעיל סי' פ"ו סל"ה בעיר אוזן ובסמ"ע שם ס"ק פ"ג ומיהו לענין דינ' יש קולקין וכמו שהביא ב"י וכ"כ בהגהו' אשרי פ"ק דב"ק בשם ת"ו דאינו נוב' מתשעבודי אל"כ עמוד בדין ונ"ע למעשה ובע"ם כתב עוד תוכן לאחר דמלוה הכתובה בתורה כמלוה בשער דמי ולא כיון יפה דלענ"ג דהתוספות כ"כ מ"מ להלכה לא כתבו כן דהא קי"ל הילכתא דמלוה הכתובה בתורה לאו כמלוה בשער דמיא וכמו שהתבאר ביורה דעה סי' ס"ה וכמ"ש הלבות גופה שם כן לדמיא ע"ש: (ח) ולו תלו כלום כאחד • וכ"מ מהרש"ל בשם סי' י"ד ע"ש: (ט) דוקא שתת המוכר • עיין בספר התלתות דיש ב"ק

יב (ה) אין בעל חוב טורף יג (ו) מעידית שמכר:

ג זמי שהיה לו עידית ובינונית וזבורית והיו עליו נזיקים ובעל חוב וכתובת אשה ומברן לשלשה בני אדם בבת אחת נכנסו תחת הבעלים יד (ז) וגובה ניזק בעידית ובעל חוב בבינונית וכתובת אשה בזיבורית ואם טען כל לוקח לזה שבא לטרוף ממנו טו אני לקחתי תחילה והנחתי לך מקום לגבות ממנו טז יש מי שאומר ששומעין לו יז ואינו יכול יח לגבות מספק יט יש מי שאומר שכיון שאינו ניכר מתוך השטר שהרי שלשתן קנו ביום אחד • יט ואין כותבים שעות קנין שלשתן לא חל ער סוף היום (ה) ואז חלו כולם כאחד:

ד ט מברן לשלשה בשטר אחד וכתבו השעות בשטר כ אם אין בהם דין קדימה כגון שזמנם ביום אחד כא אושלאחר כב שנתחייב לכולם קנין כג וכתב להם דאקנה כולם גובין מהאחרון לא הספיק גובין משלפניו לא הספיק גובין משלפני פניו • ואם שטרו של אחד מהם קודם להבירו ובאים לגבות כאחר כל מי ששטרו קודם יגבה מהאחרון תחלה בין אם הוא עידית או בינונית או זיבורי' והמאוחר ממנו גובה משלפניו והמאוחר ממנו גובה משלפני פניו ואם הניזקין קודמים ואחריו בעל חוב ואחריו כתובת אשה כד הנזקין קודמים לגבות מהאחרון אפילו הוא זיבורית ובעל חוב משלפניו אפי' הוא עידית וכתובת אשה משלפני פניו אפילו אם הוא עירי עידית כה ואם הניזק יפייס ללקוחות הראשונים שיניחו לו לגבות מהם כו אין ב"ח וכתובת אשה יכולים לערער עליו:

ה למברן לאחר זה אחר זה הרי הלוקח נכנס תחת הבעלים במה דברים אמורים כז כשלקח עידית ° באחרונה (או קנאם בבת אחת (עור) אבל אם קנה זיבורית באחרונה) (שם בשם הרמ"כם) כולם גובים מהזיבורית:

כח יא דאפילו אם קנה עידית באחרונה כח (ט) דוקא שתת המוכר אבל אם מוכר עדיין אי דיוכל להחזיר

יב אין ב"ח טורף מעידית הטור מסיק וכתב ז"ל מידי דהוי אניחא דשעבודו מן התורה בעידית • ואם מכרה אין הניחא נוכה אלא מזיבורית דקי"ל דבכל דהה הכ"מ שמין וכתב"ם הטור והמחבר בפ"ק ב"ב הא נתבאר ג"כ שם דה"מ כשלא היה להלוה עידית בשעת הלוואה ממלא דלא היה שיעבודו דעלו' בשעת הלוואה על הביטוני' ע"ש ומשל"כ כשהיה לו עידית בשעת הלוואה • ולפי מ"ש אפילו לא תתנה עמו שיעבוד מהעידית מ"מ כיון שהיה בידו עידי' בשעת הלוואה ומכרה נוכה מביטוכות שבידו • ולא כ"ש משמעות לשונו הוא דנוכה מביטוכות מכח שתנה עמו להנבותו מהעידית עכ"ל ועמ"ש על הע"ם בזה:

יד וגובה ניזק בעידית ולע"ג דאין שער לניזק מ"מ יש לו קול לניזקין כמו בשם' ולא היה לו לגוקה אלא מלוה ועפ"ר מ"ש עוד מזה: טו אני לקחתי כו' טענה זו שייכ' נ"כ כאם קנו אלשתן שוה עידית או ביטוכית לו זיבורי' ועפ"ר שכתבתי טעם למה כתב הטור בסגנון זה:

טז יש מי שאומר ששומעין לו כו' ויש מי שאומר כו' עיין לרשם שם הבאתי ל' הנמרא ול' בעל שער ל' ח"ם ומוכח מינה דבאם נזכר בהשטרות שנכתבו ביום ח' ולא נכתב בהן שעות אבל"ע אין הכ"מ טוענין לגוקות שמא קדם לאחר תחלה דלע"ג דטוענין לגוקה ולגוקה טענה זו לא טעניכן לה לגוקה כיון לדוקי לה כמי כיון דודאי שיעבודן עלייהו ואחרי דלקח דע' שטרות הן וכתבן ותתן מופרח' ועדים ח' מ"מ לאחרונה דלא שייכ לאחר כתיבתן לקחן המוכר בידו ומסרן לזה כא' ואלא פליני המוכ"ן ור"ל כשלקוחות בעלמן שוענין טענת ברי ואחר אלי מסר לי בבוקר הבסם ואלבם ניתן לי ולכם אל"כ דנזה ס"ל לרמב"ן כיון דטוענן כן בברי שוטענין לו והמע"ה ועל"ר שם הבאתי ל' נע"ת ומשמע מלשונו דלא כתב הרמב"ן כן אלא כשלא כתב זמן כלל בהשטרות • מ"מ נתחקתי וכתבתי כי לדברי כמי לדמב הטור והמחבר שבתבן כלי פלונתא ב"ש ודוק: יז ואינו יכול לגבות כל שיורי שבכמי כל אחד מהן אם אין מסתיקין לכל הנ' מוכות דאל"כ יכתבו הרשלה לחד מהן והוא יגבה מלשתן ועפ"ר: יח לגבות מספק הטור מסיק וכתב עד שיבאו לדיה מי קנה באחרונה עכ"ל ורא"ש הוא דאם יש בשטרותיהן קנין אז שוקלין לת פי הנדים לתי קנה לאמונה • ואם לא נכתב בשטרותיהן קנין תחלה לידו הוא הנוכה תחלה: יט ואין כותבין הנעות בשטר פי' דע"ז היה ניכר מי קנה לאמון אוחרון בנעות:

כ אם אין בה דין קדימה כו' פי' אינו הנ' הבאין לטרוף מהלקוחות אין לבם דין קדימה שבנוק והחוב והכתובה נעשים ביום אחד ונתחייב התוכרם לשלשתן ביום אחד: כא אז אלאחר שנתחייב לכולם כו' פי' אחי' היה זה שנתחייב לבן ולא היו לו אז מוס נכסים עד אחר שנתחי' לשלשתן: כב שנתחייב לכולן' קנה פי' והרי נתה חזר ומכרן מ"ה מריך לכתוב לבן לוקחי וכדומיה:

כג וכת' לבן לוקחי כתבת' לעני' ר"ם ק"ב ע"ב: כד הנזקין כו' אחי' הוא זיבורי' השו' אחי' וכת' ואין הניזקין יכולין לומ' אינו הורע כחינו • שכך הי' מי שקדם שיעבודו מריך לגבות תחלה מהראשון דאם כא לגבות משלפניו יאמר לו הנתתי לך מקום לגבות ממנו עכ"ל: כה ואם הניזק יפייס ללקוחות • ה"ה הכ"ח יכול לפייס אם קנה זיבורי' באחרונ' יכול לפייס לישול מהביטוני': כו אין ב"ח כו' לגרע' עליו ז"ל הטור מזו' דאל"ל ניזק כל לכסיו משעבדו' דידי' ניהו אלא שחכמי' תקנו לטובת הלוקח אלין נוכין יתן כל זמן שיש בני תורין • וכיון שהם מחלו על התקנה שתקנו לטובת' אחם מה לבם עתי לבי אלקת מלוה שאינה שאלה עכ"ל: כז כשלקח עידית באחרונה ז"ל הרמ"כם שם בד"ח כשלקח עידית באחרונה אבל לקח זיבורית באחרונה כולם גובי' מהזיבורית שהרי אומ' לניזקין ולב"ח הנתתי לך הזיבורי' באחרונה לגבות מהן אבל כשלקח עידית באחרונ' ואחר זו שאחרו נוכין מהאחרונה תקנה הוא לגוקה ואי אפשר בתקנ' זו אלא כל אחד מהם יגבה מן הראשון לו עכ"ל הרמב"ם בשינוי ולשון ולקלר לתוספות ביאור • וכתב הר"מ"ם שם אבל אם קנה ביטוכית באחרונ' נזקין וב"ח נוכין מהביטוני' וכתוב' מהזיבורית (והביאו מוה"ם בהגה"ה) עוד כתב הר"מ"ם שם דיש לוקחת' בגמרא דזהו דוקא כשאתו בעלי הראשונים כו' (וכתב"ם מוה"ם דיש"ם) אבל הרשב"ם כתב' דלפסק הלכה לא אחרינן לו אתתא לגרוע מדינ' קמא עכ"ל הר"מ כתב' דבז' פליני הי' לה דכת' מורה (ר"ל להרשב"ם) ום"ל דאחרי' לו אתתא כו' אפי' לגרוע מדינ' קמא • ועי"ם מ"ם יתבאר לך דה"ם בהגה"ה לו קנאם בבת אחת הוא מתוספות לשון מורה"ם • ומ"ם אם' זה ז"ל אבל אם קנה זיבורית באחרונה הוא אל' הרמב"ם ושייך לפני' והוא מסר בדברי התקנה: כח דוקא שתת המוכר דבשתת לינו וכולו הלוקח לית' לו לא תשלו ממנו מהזיבורית לאחור הבסרא דבדה זיבורית בכ תינה ומסירה לתיתומי' ותקריבו לוקח מידם זיבורית דלקח אם יחזיר לבן אין היתומי' מחייבי' לגרוע חוב לבניהן מהבבמי' אקנו מבלהן (מהרי זה קנין חדש הוא) או כיון לבן נתקנה לקח מית' לבניהן ובין אם לגרוע אין הלוקח יכול לבלוק תוכות המוכר מלו' כיון שבילו שיעבודן • ובכה"ג הדין

בח"ם

כמ"ש המחב"ומור"ם שכולם טוענין מהלוקח כדינם ומשע"כתבתי
אבל מן הזיבורית גובה הכ"מ אף אקנס" קודם הזיבור"דהיינו
דדקה להכ"מ מן העירית בע"מ דלא נ"ל אם אקנס" כו'
אבל אתן לך הדיוק זו לא מצי למימר ליה כדיבא לגבות כדיבו
מהזיבורי" כיון לי בתקנ"תכמים
ואגבה לך מהזיבורי" שהיתה בת
קורין בשעה שקיבתי הזיבורי"
דלגבי גוים לא דחיב" לכאן ולכאן
מש"כ בתרי גוים" וכמ"ש אחר
זה מיד: כט וה"ש מור"ם
וה"ה אם קנה זיבורית כו' עד
סוף ההל"ה בפרק הוא דנס
לדעת קדמו"ם שבת" המחבר
לפני זה הלין כן ומשע" שכתבתי
ודע שהמחבר קיבל ולא כתב
כאן מ"ש בטור מילתא בטעמ"
ודיבים הכמפ"ר ממנו בקנאם
כאן" אם אקנס" זיבורית בלחרוב"
ז"ל הטור אם התוכר עדיין
מי פולם מריבין ליה" מהזיבורי"
שאנו רוחים בחלו התזיר לתוכר
שטר אל זיבורית בכתיבה
ומיסורים כו' לאו דוקא שיחזיר
לו שדה אלא אפי' שדה אחר ואפי'
יתנכה לו בחתנה לו אפי'
משלשלין רק שיחלא לו אם
דבר לגבות ממנו אינן יכולין
לגבות מן הלקוחו' ואינן יכולין
לוח לכו תהלר לכל מה שלר
יכול לעשו רוחין אנו כמלו כבר
הוא עשוי וכת' מ"ה הרמ"ם ז"ל
לאפי' לא שנן אנן שענינן
ליה עכ"ל ועפ"ר מ"ש בביאורו:
ל כולם נוטים מהעירית
הטור מפי' בטעמו וכת' ז"ל אחרי
אין בידו בזבורית וזיבורי' שיוכל
לומר לא ניחא לי בתקנת' דדבנן
ועפ"ר פסק הוכחתי דמ"ש הטו'
והמחב' הוא מל' הגמרא דכולם
נוטין מהעירי' היינו משו' לפתח'
ניחא ליה לבע"ח לגבות בהעירית
בלבד פורת' מחה שונגה מבזבוני'
שפי פורת' אבל אם ניחא לבע"ח
שפי בגבוי' בזבורית הרשות בידו
לגביות מבזבוני' שבור לוקח שני
מקום עיקר שיעבודו דאלו בשאר בית שמעון לוקח ראשון מפתחת היה מגביהו מבזבוניות ולא מהעירית במלא ששיעבודו בידו ועל"ר ר"ם
זה: לא המזיקין שורפין מהעירית דהא אם בשאר העירית בית לוקח ראשון לא היה יכול לבחות הכיוון מגבי' העירי' שהוא
כדינו ונם קנאה בחרוב' דאף אם יחמר לא ניחא לי אמתי דינו דמי' בעירי' וכדלי' אחי לא לאחריכן דהוה יכול לומר אחזור אשרא
בזבורית או זיבורית לאחר ובהכמ"ם והטור בלא"כ לק"מ דלדבריהו לתפרי' גבי הכי דיב' בית המוכר דא"ל לחדר למוכר וכמ"ש
בפרישה ע"ש: לב גובה ב"ח מבזבוניות ואף אם קנה הבזבוניות קודם הזיבורית מ"מ אם הוא אבלתן בידו ולא הוה יכול לבחותו:
מבזבוניות כיון שקנה העירי' בחרוב דבאד גופא לא חיכון לכאן ולכאן כב"ל ולא הורע כוחו דב"ח בשביל שחבר העירית ודו"ק:

קך א עי' עבו"ם אם תרב שוחה וקשן ושלא על ידן ובאחרו המעות לפטור הלוה דשלמי בתם דלא מבחבר לומר דכוונתו היה
שיבלא ויבלא נ"כ עמהן בדרך לשמרם וע"ש בפרישה: ב וזורקו אפי' לחוק לתלוה כו' והייכו דוקא לענין דין מחיון א"כ לקידושין
ולגוזרה אבל לענין נישין ולקולא קרוב לה דוקא בענין וכמ"ש הטור והמחבר בע"א סי' קל"ט ע"ש: ג בחורת נישין היו הראשות
כו' כגון כו' כל הני פרשי' הן מדברי הרמב"ם והטור והן ע"פ משנה ומגרא ר"פ הזורק דף ע"א אם יש לוקחות בגמרא כן לענין
נישין ולענין ממונות ע"ש ובדרישה ואם כתבתי לאף אלא אל"ל והפטר אלא זורק לי בחורת נישין לחוד כמי הוא דיב' הכי לכ"ע ולא כב"
ור"ת ע"ש ובדרישה ואם א"ל זרוק בחורת נישין והפטר אפי' אינו יכול לאמרו פטור ועפ"ר: ד לתוך ל' אחותיה של מלוה דתקנו
לכל אדם שוקנו לו ל' אחות בחיותא לו בלחדי ל"ה כתו מלחרו ולדו כמ"ש הטור והמחבר לקמן בסי' רס"ח: ה אם המלוה יכול
לאמרו ולענין נישין כתב הטור והמחבר בח"מ סי' קל"ט דאין סומכין על מה שיש יכולה לאמרו בשאות תון ל' אחותיה אבל לענין
ממונא כתבו דיש לוקח ואפי' לענין קידושין סומכין ע"ז ומוקדשת וכמ"ש הטור והמחבר בח"מ סי' ל' ע"ש ולא"ג דנס קידושין ענין אחות
הוא ויש בו כ"מ לקולא אם קדשה אחר מ"מ כיון דבמה דהיא מתקדשת עתה הוא חומרא אוקמוה אדינא דמן הדין מחבל ברשותה כיון
דהיא יכולה לאמרה ועל"ר: ו אם יכולין לאמרו אפי' כל ל' בפני עצמו או שניהן יחד דוקא ואין אם א' יכול לאמרו לבדו כן
ל"ל מוכח אפי' התו' ועל"ר: ז ושניהן חייבין אפי' יש חיוב והפסד לשניהן לכל ל' המתנה: ח אבל שניהן אינן יכולין
לאמרו אפי' אפי' יחד אינן יכולין לאמרו אם הלוקח לאבוד כו' על"ר אם כתבתי דכ"ל מוכח דהטור לא ס"ל הכי: ט
במקום שהלוה מתחלת אם בריש אפי' ע"ד בדברי הטור והמחבר: הנה

(י) ואז יצטרכו כולם לגבות מן המוכר: כט ה"ה אם קנה זיבורית בחרוכה אף על פי שאת המוכר כולן נוטין מן הזיבורית לקח בזבוניות בחרוב' ניזקין ובעל חוב בבזבוניות וכתובה בזיבורית: (טור)

ו מכרן לאחר זו אחר זו ומכר לו עירית באחרונ' וחזר הלוקח ומכר זיבורית ובינונית ושייר עירית לפניו ל כולם גובים מהעירית נמכר עירית והניח בינונית וזיבורית לא הנזיקין טורפים מהעירית שבוא הלוקח ראשני ומבינונית וזבורית ששייר לפניו לב גובה בערב חוב מבינונית וכתובת אשה מזיבורית:

קב הזורק חובו סתם או בתורת גיטין וזרקו ונאבד' ובו ב' סעיפים:

א (א) המעות באחריות הלוה עד שיפרענו ליד המלוה או ליד שלוחו ואם זרקן בפניו ונאבדו חייב א אפילו אמר זרוק לי חובי וזרקו ונאבדו חייב ג אבל אמר לו זרוק לי חובי והפטר ב חרקו לאפי' רחוק למלוה (ב) ונאבד קודם שיגיע לידו פטור שהרי הרשהו בכך האמר לו זרוק לי חובי:

ג בתורת גישין ד היו המעות קרובות ללוה עדיין הם באחריותו היו קרובות למלוה נפטר הלוה מחצה על מחצה אם אבדו משם או נגנבו משלם הלוה מחצה:

הנה ז כיצד זרק לו ד לתוך ל' אחותיו של מלוה פטור
מן ל' אחותיו ה אם המלוה יכול לאמרו ולא
הלוה פטור ואם הלוה יכול לאמרו ולא המלוה חייב
ו שניהם יכולים לאמרו הוה ליה מחצה על מחצה
ז ושניהם חייבים (טור) ח אבל שניהם
אין יכולים לאמרו הוה ליה כזורקו למקום אחר וחייב הלוה
(בית יוסף ח):

ב ט במה דברים אמורים בסתם שלא גלה המלוה
דעתו שאינו רוצה לקבלם לפיכך אם זרקו לו
ונאבד חייב שאומ' לו אילו נתתם לי הייתי שומרם אבל
אם אמר לו הלוה הילך מעותיך ולא רצה המלוה
ט במקום שמלוה משתלמת שם נפטר ואינו
לקבלם וזרקם לפניו אם הוא צריך להביאם לב"ר דפרעון בעל

(י) ואז יצטרכו כולם לגבות מן המוכר: כט ה"ה אם קנה זיבורית בחרוכה אף על פי שאת המוכר כולן נוטין מן הזיבורית לקח בזבוניות בחרוב' ניזקין ובעל חוב בבזבוניות וכתובה בזיבורית: (טור)

ו מכרן לאחר זו אחר זו ומכר לו עירית באחרונ' וחזר הלוקח ומכר זיבורית ובינונית ושייר עירית לפניו ל כולם גובים מהעירית נמכר עירית והניח בינונית וזיבורית לא הנזיקין טורפים מהעירית שבוא הלוקח ראשני ומבינונית וזבורית ששייר לפניו לב גובה בערב חוב מבינונית וכתובת אשה מזיבורית:

קב א עי' המחב"ומור"ם שכולם טוענין מהלוקח כדינם ומשע"כתבתי
אבל מן הזיבורית גובה הכ"מ אף אקנס" קודם הזיבור"דהיינו
דדקה להכ"מ מן העירית בע"מ דלא נ"ל אם אקנס" כו'
אבל אתן לך הדיוק זו לא מצי למימר ליה כדיבא לגבות כדיבו
מהזיבורי" כיון לי בתקנ"תכמים
ואגבה לך מהזיבורי" שהיתה בת
קורין בשעה שקיבתי הזיבורי"
דלגבי גוים לא דחיב" לכאן ולכאן
מש"כ בתרי גוים" וכמ"ש אחר
זה מיד: כט וה"ש מור"ם
וה"ה אם קנה זיבורית כו' עד
סוף ההל"ה בפרק הוא דנס
לדעת קדמו"ם שבת" המחבר
לפני זה הלין כן ומשע" שכתבתי
ודע שהמחבר קיבל ולא כתב
כאן מ"ש בטור מילתא בטעמ"
ודיבים הכמפ"ר ממנו בקנאם
כאן" אם אקנס" זיבורית בחרוב"
ז"ל הטור אם התוכר עדיין
מי פולם מריבין ליה" מהזיבורי"
שאנו רוחים בחלו התזיר לתוכר
שטר אל זיבורית בכתיבה
ומיסורים כו' לאו דוקא שיחזיר
לו שדה אלא אפי' שדה אחר ואפי'
יתנכה לו בחתנה לו אפי'
משלשלין רק שיחלא לו אם
דבר לגבות ממנו אינן יכולין
לגבות מן הלקוחו' ואינן יכולין
לוח לכו תהלר לכל מה שלר
יכול לעשו רוחין אנו כמלו כבר
הוא עשוי וכת' מ"ה הרמ"ם ז"ל
לאפי' לא שנן אנן שענינן
ליה עכ"ל ועפ"ר מ"ש בביאורו:
ל כולם נוטים מהעירית
הטור מפי' בטעמו וכת' ז"ל אחרי
אין בידו בזבוניות וזיבורי' שיוכל
לומר לא ניחא לי בתקנת' דדבנן
ועפ"ר אם הוכחתי דמ"ש הטו'
והמחב' הוא מל' הגמרא דכולם
נוטין מהעירי' היינו משו' לפתח'
ניחא ליה לבע"ח לגבות בהעירית
בלבד פורת' אמה שונגה מבזבוני'
שפי פורת' אבל אם ניחא לבע"ח
שפי בגבוי' בזבורית הרשות בידו
לגביות מבזבוני' שבור לוקח שני
מקום עיקר שיעבודו דאלו בשאר בית שמעון לוקח ראשון מפתחת היה מגביהו מבזבוניות ולא מהעירית במלא ששיעבודו בידו ועל"ר ר"ם
זה: לא המזיקין שורפין מהעירית דהא אם בשאר העירית בית לוקח ראשון לא היה יכול לבחות הכיוון מגבי' העירי' שהוא
כדינו ונם קנאה בחרוב' דאף אם יחמר לא ניחא לי אמתי דינו דמי' בעירי' וכדלי' אחי לא לאחריכן דהוה יכול לומר אחזור אשרא
בזבוניות או זיבורית לאחר ובהכמ"ם והטור בלא"כ לק"מ דלדבריהו לתפרי' גבי הכי דיב' בית המוכר דא"ל לחדר למוכר וכמ"ש
בפרישה ע"ש: לב גובה ב"ח מבזבוניות ואף אם קנה הבזבוניות קודם הזיבורית מ"מ אם הוא אבלתן בידו ולא הוה יכול לבחותו:
מבזבוניות כיון שקנה העירי' בחרוב דבאד גופא לא חיכון לכאן ולכאן כב"ל ולא הורע כוחו דב"ח בשביל שחבר העירית ודו"ק:

קך א אפילו אם אחר זרוק לי מוני כו' דמשתמש זרוק ומשור קאחר ליה ועיין בסימן אחר זה ס"ח שכתב לאפי' אחר אלא לי
שיבלא ויבלא נ"כ עמהן בדרך לשמרם וע"ש בפרישה: ב וזורקו אפי' לחוק לתלוה כו' והייכו דוקא לענין דין מחיון א"כ לקידושין
ולגוזרה אבל לענין נישין ולקולא קרוב לה דוקא בענין וכמ"ש הטור והמחבר בע"א סי' קל"ט ע"ש: ג בחורת נישין היו הראשות
כו' כגון כו' כל הני פרשי' הן מדברי הרמב"ם והטור והן ע"פ משנה ומגרא ר"פ הזורק דף ע"א אם יש לוקחות בגמרא כן לענין
נישין ולענין ממונות ע"ש ובדרישה ואם כתבתי לאף אלא אל"ל והפטר אלא זורק לי בחורת נישין לחוד כמי הוא דיב' הכי לכ"ע ולא כב"
ור"ת ע"ש ובדרישה ואם א"ל זרוק בחורת נישין והפטר אפי' אינו יכול לאמרו פטור ועפ"ר: ד לתוך ל' אחותיה של מלוה דתקנו
לכל אדם שוקנו לו ל' אחות בחיותא לו בלחדי ל"ה כתו מלחרו ולדו כמ"ש הטור והמחבר לקמן בסי' רס"ח: ה אם המלוה יכול
לאמרו ולענין נישין כתב הטור והמחבר בח"מ סי' קל"ט דאין סומכין על מה שיש יכולה לאמרו בשאות תון ל' אחותיה אבל לענין
ממונא כתבו דיש לוקח ואפי' לענין קידושין סומכין ע"ז ומוקדשת וכמ"ש הטור והמחבר בח"מ סי' ל' ע"ש ולא"ג דנס קידושין ענין אחות
הוא ויש בו כ"מ לקולא אם קדשה אחר מ"מ כיון דבמה דהיא מתקדשת עתה הוא חומרא אוקמוה אדינא דמן הדין מחבל ברשותה כיון
דהיא יכולה לאמרה ועל"ר: ו אם יכולין לאמרו אפי' כל ל' בפני עצמו או שניהן יחד דוקא ואין אם א' יכול לאמרו לבדו כן
ל"ל מוכח אפי' התו' ועל"ר: ז ושניהן חייבין אפי' יש חיוב והפסד לשניהן לכל ל' המתנה: ח אבל שניהן אינן יכולין
לאמרו אפי' אפי' יחד אינן יכולין לאמרו אם הלוקח לאבוד כו' על"ר אם כתבתי דכ"ל מוכח דהטור לא ס"ל הכי: ט
במקום שהלוה מתחלת אם בריש אפי' ע"ד בדברי הטור והמחבר: הנה

אם נפסד הרשב"א ע"ש ה מפנה אם ע"ב וכתב ה"ה נפסד הרשב"א שבלשון זה מפש קאחר ליה ולא יותר ו' הרמב"ם אם וכתב
ה"ה ולא הגיעין מבואר בפ"ה מה' גירושין (דין י"ג ו"ד) והביאו המחבר בח"מ סי' קל"ט סי"ג ועיין בח"מ אם ופי' ה"ה בדברי הרמב"ם אם שהוא פסק
כלאחר שמות ל' ברב יהודה שנכנס וכו' ז זה הוא לדעת הטור שסבר כרב אם ע"ש וכתוב לל' אחות ב' כר' ויתכן אם ע"ב וס"ל דלא פליגי רב ור' ויתכן
אלא בחון לל' אחות ופסק כר' ויתכן וכמ"ש הב"י והב"ח נפסד הרש"ג ובלע"ד דעל כרחין לא אחיה הטור אלא בסימטא לו בלחדי ל"ה בח"מ בח"ה סי' ל'
ס"ד וכמ"ש אם ע"ש ומ"ש המחבר מדברי הרמב"ם אחיה כר"ה ובתנר אחיה אל אמיתה כמ"ש הרמב"ם אם בח"ה והמחבר בח"ה בסימן קל"ט סי' ג ע"ש ודברי
הרב רמ"ל אמיתה דעת הטור ובעצמן בחיות לדעת הרמב"ם הוא ט"ע לעכ"ל והרב מ"ע אל"ע לא הגיע בזה ול"ע ח כ"ב הטפסותם ט טור ס"ה נפסד
הרמב"ן וכ"ב ה"ה נאמו אב"ב בתו' ותשו' זו הביאו בה"ת בפער ב' ומייס בה וכו' אינו ערבין דף לא ע"ב) (משנה ערבין דף לא ע"ב) אלא בפנינו
אבל בפנינו הוי כתוב' כלישנ' בתרא דבנ"ח (אם דף לב ע"ח) והבכל מוחים דמרעון בעל כרחו הוי פרעון וכו' ובוחנת בזה כתב הגינו יהוסף בב"ח וכתב

ר"ם מ"שכל' דשו"מ סי' כ"מ דף ת"ם ע"ל וכת"ם הרי"ף סס מהרש"ל בהגהותיו הנת ע"ז נס הסמ"ע הכיח רלוה מכמה דוכתי * דבמלוה לא כני בא"ל תא שקול זוזך ופירש הסמ"ע דמ"ם הטור והמחבר דפטור אלדעת"ל קלי דאמר ליה היכך מעותיך ולא רצה לקבלם והשליכם לפניו דפטור ע"ז כתב וכן אם לא השליכם לפניו אלא הוליכם לביתו ואמר ליה הנה מעותיך לרוחים וכו' עכ"ל וכן ראיתי בתרלכי בשם ריב"ל דבהכי מיירי

קכא

א מסכת ב"מ דף כ"ח ע"ב ב"כ הרי"ף פרק הנזהל עניים וכתב הנ"ר שם בב"מ סכן דקדק הריטב"ם מהמסכה ג ל' רמב"ם בס"ח מהלכות שלוחין ושותפין דין ח ד לשון הטור כ"כ בה"ת בשער כ' והכיח רלוה מת"ם קרמב"ם בס"כ דין ג' ואפי' סיס קטן וה"ה נמי לעכו"ם שנה הש"ס ב"כ הרמב"ם שם ס"כ דין ג' מדברי הרי"ף שם בפרק הנזכר ד לשון הטור כ"כ בה"ת בשער כ' ונשנה הוא

יש מעותיך לרוחים כבתי כו' עפ"ר ודריש שם כתבתי שכדי שלא מת"ם הטור והמחבר כאן לת"ם הטור (וגם המחבר רמזו) לקמן בסימן קכ"ח סי"ו דהמוכר בחקנת חעות שקיבל הן כיהו כדין הלוה ואפי' לא אמר זוזי תא ושקול זוזך אתכבו חייב בהן ע"ם וכן חזר וכתב שם בסוף הסימן בשם מהר"ם שמיך לעשות בהן הסכה גמורה כדין מלוה כו' ש"מ דבמלוה לא סני בא"ל תא שקול זוזך • גם לעיל סימן ע"ד ס"ג כתב הטור"ם בהגה דלוה לוכו לפטר בא"ל בא ושול זוזך. וי"מ דשם בהגה מיירי בא"ל כן בתוך לזמן וכת"ם שם זל כן הוא בזמן ח"ל דת"כ בפקדון כמו הוה חייב וגם כת' דבפקדון פטור וצ"ל דמ"ם והוא בזמן ר"ל שכלה סוחן והגיע זמן הפרעון ואפ"ה חייב בחוכסין לכן כ"ל דמ"ם כאן דפטור לדוכו כפטר בזה כ"ח בא"ל תתלה הא לך מעותיך וכבלת רלה המלוה לקבלם א"ל מחר אביכך רוצה לקבלם הנה לוליכם לביתי ויהיו שם מוכחים לרוחי' ואתה תבא אחרי, לכתבתי' ותבלם משם ומ"ם הטור והמחבר סתם וכן אם א"ל הנה מעותיך לרוחים כו' לדלעיל מיירי קלי דא"ל הילך מעותיך ולא רלה לקבלם ולהבליכם לפניו דפטור ע"ז כתב וכן אם לא הוליכם לביתו ואמר ליה הנה מעותיך לרוחים וכו' עכ"ל וכן ראיתי בתרלכי בשם ריב"ל דבהכי מיירי

קכא

(א) אם אמר ליה המלוה כו' כתב בסמ"ע ס"ק ה' דכל שאומר לו כותב לתכירו אפילו בוכו לבוכו אלא לי ע"י פלוני ואלא ונלבד בעו' הלוה אם הודה המלוה שאמר לו לו כתב לו כן עכ"ל וכן מוכח בסוגיא שאלא לו בכתב כו' בעיר סוגן מבייש בזה דאכי בהיני תגרי כו' ואמת כן הוא בריף ומביאו הרא"ש וכת יוסף אבל ש"ם הוא אדון נאור הוא זה ודוקא כשכתב לו אלא סתם ונתנו לאוכיל ומה שכתב זה תלוי בחנהג עד כאן דברי סמ"ע • ומה שכתב אדון נאור הוא כך הקשה הרא"ש על הרי"ף ומביאו מהרש"ל פרק הנזהל קמא סימן ל"ו והנית הדש • גם מה שכת' שש"ל הוא כו' כ"כ מהרש"ל וכת הדש וש"ל (עיין בתשובת מהרשל"ם סימן ל"ח) (ג) והוא מוכיר כו' חלוקי דינים בחוכרת כתב ודו ותבלמו בסמוך ס"ד וס": (ד) אפילו אפשלים עכו"ם ואפ"ל אלא והמטר סמ"ע ולא כמ"ם הבעה"ת שער כ"ג בשם הרמב"ם דל"ל אלא ע"י פלוני עכו"ם והמטר ולאיתו מלקמן כו' אמ"ח ס"ם דע"י עבדו הכבעני חייב ע"ש בבעה"ת ולוכו לאיה לסתם כיון דיד עבד כיד רבו עדיין ברשות דשולל קאי ל"ל : (ה) ובדרך אבני אלדם כו' כתב בסמ"ע שזה שייך דוקא בכתב אם א"ל אלא ביד מי שתרלה אבל בכתב' אם א"ל אלא ע"י פלוני לא אל המשלח התלוה כ"ח אפילו אלא ע"י פלוני אלא ה"ל לחוליכו בדרך זה המשוכן עכ"ל ולכאורה נראה כיון דשעמא הוא אבל דעת כן לא הרשהו א"כ גם בא"ל אלא ע"י פ' לא הרשהו אלא בדרך אבני אלדם רגילים אבל לא במקו' אבל דרכים וכן כ"ל בזה כשעשה אלא לפלוני לאחר אלא ביד מי שתרלה • אך מדברי התוס' שהכאתי לקמן ס"ק י"ח מוכח דלמ"ד אלא אם עשאו בעדים הוי אלא אפילו אלא אל ידו כמקו' בסכת דדכים פטור וא"כ כ"ש הכא דהוי אלא לבע"ע • מיהו י"ל דהתוס' ל"ל דאף בא"ל אלא ביד מי שתרלה לא הוי אלא ואלא אל ידו בסוקים אבל דרכים דפטור וא"כ לב עה"ת והטור דס"ל דחייב ה"ה בא"ל אלא ע"י פלוני ודו"ק : (ו) ע"מי שהוקוק כפרן ק"ו עכו"ם ופש"ו מהרש"ל שם ול"ל דנעבו"ם ופש"ו אפילו לא כדלקמן סי' רכ"ה סוף ס"ב • ובפש"ו פשוט אלא אייך לומר שהוקוקו נאמני' דהא מינו בני דעה : (ז) הרי פשע כו'

בעל בדחו פרעון יוכן אם אמר לו ; (ג) הנה מעותיך צרורים בביתי בא ושול מעותיך והמלוה מסרב מלקחתם ונגנבו או נאבדו פטור הלוה יא אלא אם כן פשע בהם ונגנבו או אבדו :

הגה (ד) ויש חולקין בזה (מרדכי שם ס"מי שאלתו) שם פרש לאחת המלוה יב (ה) אם היא בת דעת כפטר הלוה בכך כאילו נתנו לבלוה עצמו (תשובת הרש"בא אלף כ"ו) ולוכן אינה חייב לשמעון ובשמעון זמן הפרעון ל"ל שמעון איתעסק בהן לבתכית שכר ונאבדו אחר כך ביד הלוה יג (ו) חייב בכל הלוכסין כמו בתקו' מאחר שהיו תחילה בחזקתו ולא בשתכם מבא דיבור בעלמא (מרדכי פ' המובל) :

הלכות העושה שליח לגבות חוב :

קכא השולח חובו על ידי שליח • ובו' ב סעיפים :

א א לשלח לו חובו או פקדונו על ידי שליח (א) אם אמר לו המלוה לשלחו על ידו ונאבדו פטור ב אפילו לא אמר לו פה אל פה ב (ב) אלא ששלח לו בכתב שלח לי על ידי פלוני ושלחם על ידו ונאבדו פטור (ג) ג והוא שיביר שהוא כתב ידו ג (ד) ד אפילו שהשליח עכו"ם או חרש שוטה וקטן ה אפילו לא יחד לו ארם ירוע לומר שלח על ידי פלוני אלא כתב לו שלח לי ביד מי שתרצה ושלחם לו ונאבדו או כפר בהם השליח פטור ו והוא ששלח לו ביד ארם נאמן ד (ה) וברדך שבני ארם רגילים להעביר שם ממונם אבל אם שלח לו (ו) ע"י מי שהוחזק כפרן או במקו' סכנת דרכים שאין הרבים רגילי להעביר שם ממונם (ז) הרי פשע

יא אלא אם כן פשע ואם א"ל אמר לו אפילו אל ידו כמקו' מפשיעה פטור כ"כ המרדכי הבאתי הלא ע"ם : יב אם היא בת דעת כפטר דקדק וכת' בת דעת מאוס דבשוחל לא סני במה שמחזיר דבר הבאתו ביד בנו ובני ביתו דמשאיל וכמ"ם הטור והמחבר לעיל בסי' ע"ב סל"ח וכם כתבתי דבראה לדעות הלוחה לבאלם דבשאיכן כל הבאה ביריה ומ"ה כתב בת דעת ור"ל שנוסא' ובתכת בתוך הבית וכ"כ בתשובת הרשב"ח זו בהדיא ובאיה בת דעת בוסאת ובתכת בתוך הבית דוקא כידו דמיא ועי"ל סי' ש"מ ס"ח גם לעיל בסי' ע"ג ס"ח מ"ם שיל מזה : יג חייב בכל הלוכסין אמו בתחלה ע"ל סי' קע"ז ס"ח מ"ם מענין זה ע"ש :

קכא א אלא לו חובו כו' סי' זה קלי לחם אסתיל כו' בתחלת סימן אלפני זה אכתב אם המעות בתחריו' מלוה כו' יעד לו ביד אלוחו כו' לזה כתב כאן אחם אלא לו חובו כו' : ב אלא אלא לו בכתב כו' עד כעור בע"ם מבייש בזה ול"ל בעור דהכי בהיני תגרא ומנהגא כו הלא מילתא היא עכ"ל ולאת כו הלא ליסב"כת' ברי"ף וכן הביאו הרא"ש ור"ג כ"כ הביאו ל' הרי"ף מ"מ הוכחתי בדרוש שש"ם הוא אם ובכן מוכח מדברי הטור שבעלי ש"ע כמשכין אחריו בדין זה ואחלי דיב' לאו מכח מנהגא הוא אלא דין נאור הוא ול"ל אכתב לו אלא ביד פלוני לו אכתב לו אלא ביד מי שתרלה ודוקא כשכתב לו אלא לי מעותי סתם ונתנו לאוכיל הכתב זהו התלוי במנהגא ע"ש : ג אפילו האלא עכו"ם ואל"ל אלא והמטר והטעם כתבתי בסי' אלפני זה ע"ש : ד וברדך שבני אדם רגילים כו' בפריסה כתבתי שאם אם אייך דוקא כשכתב לו אחר לו ביד מי שתרלה אבל אם אחר לו כתב לו אלא לי על ידי פלוני לא על המשלח התלוה כ"ח אפילו אלא היה לו לחוליכו בדרך זה המשוכן לבעור הלוה : שיאלא

קכא

(א) אם אמר ליה המלוה כו' כתב בסמ"ע ס"ק ה' דכל שאומר לו כותב לתכירו אפילו בוכו לבוכו אלא לי ע"י פלוני ואלא ונלבד בעו' הלוה אם הודה המלוה שאמר לו לו כתב לו כן עכ"ל וכן מוכח בסוגיא שאלא לו בכתב כו' בעיר סוגן מבייש בזה דאכי בהיני תגרי כו' ואמת כן הוא בריף ומביאו הרא"ש וכת יוסף אדון נאור הוא זה ודוקא כשכתב לו אלא סתם ונתנו לאוכיל ומה שכתב זה תלוי במנהגא עד כאן דברי סמ"ע • ומה שכתב אדון נאור הוא כך הקשה הרא"ש על הרי"ף ומביאו מהרש"ל פרק הנזהל קמא סימן ל"ו והנית הדש • גם מה שכת' שש"ל הוא כו' כ"כ מהרש"ל וכת הדש וש"ל (עיין בתשובת מהרשל"ם סימן ל"ח) (ג) והוא מוכיר כו' חלוקי דינים בחוכרת כתב ודו ותבלמו בסמוך ס"ד וס": (ד) אפילו אפשלים עכו"ם ואל"ל אלא והמטר סמ"ע ולא כמ"ם הבעה"ת שער כ"ג בשם הרמב"ם דל"ל אלא ע"י פלוני עכו"ם והמטר ולאיתו מלקמן כו' אמ"ח ס"ם דע"י עבדו הכבעני חייב ע"ש בבעה"ת ולוכו לאיה לסתם כיון דיד עבד כיד רבו עדיין ברשות דשולל קאי ל"ל : (ה) ובדרך אבני אלדם כו' כתב בסמ"ע שזה שייך דוקא בכתב אם א"ל אלא ביד מי שתרלה אבל בכתב' אם א"ל אלא ע"י פלוני לא אל המשלח התלוה כ"ח אפילו אלא ע"י פלוני אלא ה"ל לחוליכו בדרך זה המשוכן עכ"ל ולכאורה נראה כיון דשעמא הוא אבל דעת כן לא הרשהו א"כ גם בא"ל אלא ע"י פ' לא הרשהו אלא בדרך אבני אלדם רגילים אבל לא במקו' אבל דרכים וכן כ"ל בזה כשעשה אלא לפלוני לאחר אלא ביד מי שתרלה • אך מדברי התוס' שהכאתי לקמן ס"ק י"ח מוכח דלמ"ד אלא אם עשאו בעדים הוי אלא אפילו אלא אל ידו כמקו' בסכת דדכים פטור וא"כ כ"ש הכא דהוי אלא לבע"ע • מיהו י"ל דהתוס' ל"ל דאף בא"ל אלא ביד מי שתרלה לא הוי אלא ואלא אל ידו בסוקים אבל דרכים דפטור וא"כ לב עה"ת והטור דס"ל דחייב ה"ה בא"ל אלא ע"י פלוני ודו"ק : (ו) ע"מי שהוקוק כפרן ק"ו עכו"ם ופש"ו מהרש"ל שם ול"ל דנעבו"ם ופש"ו אפילו לא כדלקמן סי' רכ"ה סוף ס"ב • ובפש"ו פשוט אלא אייך לומר שהוקוקו נאמני' דהא מינו בני דעה : (ז) הרי פשע כו'

כמ"ש המחב"ומור"ם שכולם טוענין מהלוקח כדינם ומשע"כתבתי
אבל מן הזיבורית גובה הכ"מ אף אקנס" קודם הזיבור"דהיינו
דדקה להכ"מ מן העירית בע"מ דלא נ"ל אם אקנס" כו'
אבל אתן לך הדיוק זו לא מצי למימר ליה כדיבא לגבות כדיבו
מהזיבורי" כיון לי בתקנ"תכמים
ואגבה לך מהזיבורי" שהיתה בת
קורין בשעה שקיבתי הזיבורי"
דלגבי גוים לא דחיב" לכאן ולכאן
מש"כ בתרי גוים" וכמ"ש אחר
זה מיד: כט וה"ש מור"ם
וה"ה אם קנה זיבורית כו' עד
סוף ההל"ה בפרק הוא דנס
לדעת קדמו"ם שבת" המחבר
לפני זה הלין כן ומשע" שכתבתי
ודע שהמחבר קיבל ולא כתב
כאן מ"ש בטור מילתא בטעמ"
ודיבים הכמפ"ר ממנו בקנאם
כאן" אם אקנס" זיבורית בלחרוב"
ז"ל הטור אם התוכר עדיין
מי פולם מריבין ליה" מהזיבורי"
שאנו רוחים בחלו התזיר לתוכר
שטר אל זיבורית בכתיבה
ומיסורים כו' לאו דוקא שיחזיר
לו שדה אלא אפי' שדה אחר ואפי'
יתנכה לו בחתנה לו אפי'
משלשלין רק שיחלא לו אם
דבר לגבות ממנו אינן יכולין
לגבות מן הלקוחו' ואינן יכולין
לוח לכו תהלר לכל מה שלר
יכול לעשו רוחין אנו כמלו כבר
הוא עשוי וכת' מ"ה הרמ"ם ז"ל
לאפי' לא שנן אנן שענינן
ליה עכ"ל ועפ"ר מ"ש בביאורו:
ל כולם נוטים מהעירית
הטור מפי' בטעמו וכת' ז"ל אחרי
אין בידו בזבורית וזיבורי' שיוכל
לומר לא ניחא לי בתקנת' דדבנן
ועפ"ר פסק הוכחתי דמ"ש הטו'
והמחב' הוא מל' הגמרא דכולם
נוטין מהעירי' היינו משו' לפתח'
ניחא ליה לבע"ח לגבות בהעירית
בלבד פורת' מחה שונגה מבזבוני'
שפי פורת' אבל אם ניחא לבע"ח
שפי בגבוי' בזבורית הרשות בידו
לגביות מבזבוני' שבור לוקח שני
מקום עיקר שיעבודו דאלו בשאר בית שמעון לוקח ראשון מפתחת היה מגביהו מבזבוניות ולא מהעירית במלא ששיעבודו בידו ועל"ר ר"ם
זה: לא המזיקין שורפין מהעירית דהא אם בשאר העירית בית לוקח ראשון לא היה יכול לבחות הכיוון מגבי' העירי' שהוא
כדינו ונם קנאה בחרוב' דאף אם יחמר לא ניחא לי אמתי דינו דמי' בעירי' וכדלי' אחי לא לאחריכן דהוה יכול לומר אחזור אשרא
בזבורית או זיבורית לאחר ובהכמ"ם והטור בלא"כ לק"מ דלדבריהו לתפרי' גבי הכי דיב' בית המוכר דא"ל לחדר למוכר וכמ"ש
בפרישה ע"ש: לב גובה ב"ח מבזבוניות ואף אם קנה הבזבוניות קודם הזיבורית מ"מ אם הוא אבלתן בידו ולא הוה יכול לבחותו:
מבזבוניות כיון שקנה העירי' בחרוב דבאד גופא לא חיכון לכאן ולכאן כב"ל ולא הורע כוחו דב"ח בשביל שחבר העירית ודו"ק:

קך א עי' עבו"ם אם תרב שוחה וקשן ושלא על ידן ובאחרו המעות לפטור הלוה דשלמי בתם דלא מבחבר לומר דכוונתו היה
שיבלא ויבלא נ"כ עמהן בדרך לשמרם וע"ש בפרישה: ב וזורקו אפי' לחוק לתלוה כו' והייכו דוקא לענין דין מחיון א"כ לקידושין
ולגוזרה אבל לענין נישין ולקולא קרוב לה דוקא בענין וכמ"ש הטור והמחבר בע"א סי' קל"ט ע"ש: ג בחורת נישין היו הראשות
כו' כגון כו' כל הני פרשי' הן מדברי הרמב"ם והטור והן ע"פ משנה ומגרא ר"פ הזורק דף ע"א אם יש לוקחות בגמרא כן לענין
נישין ולענין ממונות ע"ש ובדרישה ואם כתבתי לאף אלא אל"ל והפטר אלא זורק לי בחורת נישין לחוד כמי הוא דיב' הכי לכ"ע ולא כב"
ור"ת ע"ש ובדרישה ואם א"ל זרוק בחורת נישין והפטר אפי' אינו יכול לאמרו פטור ועפ"ר: ד לתוך ל' אחותיה של מלוה דתקנו
לכל אדם שוקנו לו ל' אחות בחיותא לו בלחדי ל"ה כתו מלחרו ולדו כמ"ש הטור והמחבר לקמן בסי' רס"ח: ה אם המלוה יכול
לאמרו ולענין נישין כתב הטור והמחבר בח"מ סי' קל"ט דאין סומכין על מה שיש יכולה לאמרו בשאות תון ל' אחותיה אבל לענין
ממונא כתבו דיש לוקח ואפי' לענין קידושין סומכין ע"ז ומוקדשת וכמ"ש הטור והמחבר בח"מ סי' ל' ע"ש ולא"ג דנס קידושין ענין אחות
הוא ויש בו כ"מ לקולא אם קדשה אחר מ"מ כיון דבמה דהיא מתקדשת עתה הוא חומרא אוקמוה אדינא דמן הדין מחבל ברשותה כיון
דהיא יכולה לאמרה ועל"ר: ו אם יכולין לאמרו אפי' כל ל' בפני עצמו או שניהן יחד דוקא ואין אם א' יכול לאמרו לבדו כן
ל"ל מוכח אפי' התו' ועל"ר: ז ושניהן חייבין אפי' יש חיוב והפסד לשניהן לכל ל' המתנה: ח אבל שניהן אינן יכולין
לאמרו אפי' אפי' יחד אינן יכולין לאמרו אם הלוקח לאבוד כו' על"ר אם כתבתי דכ"ל מוכח דהטור לא ס"ל הכי: ט
במקום שהלוה מתחלת אם בריש אפי' ע"ד בדברי הטור והמחבר: הנה

(י) ואז יצטרכו כולם לגבות מן המוכר: כט ה"ה אם קנה זיבורית בחרוכה אף על פי שאת המוכר כולן נוטין מן הזיבורית לקח בזבוניות בחרוב' ניזקין ובעל חוב בבזבוניות וכתובה בזיבורית: (טור)

ו מכרן לאחר זו אחר זו ומכר לו עירית באחרונ' וחזר הלוקח ומכר זיבורית ובינונית ושייר עירית לפניו ל כולם גובים מהעירית נמכר עירית והניח בינונית וזיבורית לא הנזיקין טורפים מהעירית שבוא הלוקח ראשני ומבינונית וזבורית ששייר לפניו לב גובה בערב חוב מבינונית וכתובת אשה מזיבורית:

קב הזורק חובו סתם או בתורת גיטין וזרקו ונאבד' ובו ב' סעיפים:

א (א) המעות באחריות הלוה עד שיפרענו ליד המלוה או ליד שלוחו ואם זרקן בפניו ונאבדו חייב א אפילו אמר זרוק לי חובי וזרקו ונאבדו חייב ג אבל אמר לו זרוק לי חובי והפטר ב חרקו לאפי' רחוק למלוה (ב) ונאבד קודם שיגיע לידו פטור שהרי הרשהו בכך האמר לו זרוק לי חובי:

ג בתורת גישין ד היו המעות קרובות ללוה עדיין הם באחריותו היו קרובות למלוה נפטר הלוה מחצה על מחצה אם אבדו משם או נגנבו משלם הלוה מחצה:

הנה ז כיצד זרק לו ד לתוך ל' אחותיו של מלוה פטור
מן ל' אחותיו ה אם המלוה יכול לאמרו ולא
הלוה פטור ואם הלוה יכול לאמרו ולא המלוה חייב
ו שניהם יכולים לאמרו הוה ליה מחצה על מחצה
ז ושניהם חייבים (טור) ח אבל שניהם
אין יכולים לאמרו הוה ליה כזורקו למקום אחר וחייב הלוה
(בית יוסף ח):

ב ט במה דברים אמורים בסתם שלא גלה המלוה
דעתו שאינו רוצה לקבלם לפיכך אם זרקו לו
ונאבד חייב שאומ' לו אילו נתתם לי הייתי שומרם אבל
אם אמר לו הלוה הילך מעותיך ולא רצה המלוה
ט במקום שמלוה משתלמת שם נפטר ואינו
לקבלם וזרקם לפניו אם הוא צריך להביאם לב"ר דפרעון בעל

(י) ואז יצטרכו כולם לגבות מן המוכר: כט ה"ה אם קנה זיבורית בחרוכה אף על פי שאת המוכר כולן נוטין מן הזיבורית לקח בזבוניות בחרוב' ניזקין ובעל חוב בבזבוניות וכתובה בזיבורית: (טור)

ו מכרן לאחר זו אחר זו ומכר לו עירית באחרונ' וחזר הלוקח ומכר זיבורית ובינונית ושייר עירית לפניו ל כולם גובים מהעירית נמכר עירית והניח בינונית וזיבורית לא הנזיקין טורפים מהעירית שבוא הלוקח ראשני ומבינונית וזבורית ששייר לפניו לב גובה בערב חוב מבינונית וכתובת אשה מזיבורית:

קב א עי' המחב"ומור"ם שכולם טוענין מהלוקח כדינם ומשע"כתבתי
אבל מן הזיבורית גובה הכ"מ אף אקנס" קודם הזיבור"דהיינו
דדקה להכ"מ מן העירית בע"מ דלא נ"ל אם אקנס" כו'
אבל אתן לך הדיוק זו לא מצי למימר ליה כדיבא לגבות כדיבו
מהזיבורי" כיון לי בתקנ"תכמים
ואגבה לך מהזיבורי" שהיתה בת
קורין בשעה שקיבתי הזיבורי"
דלגבי גוים לא דחיב" לכאן ולכאן
מש"כ בתרי גוים" וכמ"ש אחר
זה מיד: כט וה"ש מור"ם
וה"ה אם קנה זיבורית כו' עד
סוף ההל"ה בפרק הוא דנס
לדעת קדמו"ם שבת" המחבר
לפני זה הלין כן ומשע" שכתבתי
ודע שהמחבר קיבל ולא כתב
כאן מ"ש בטור מילתא בטעמ"
ודיבים הכמפ"ר ממנו בקנאם
כאן" אם אקנס" זיבורית בחרוב"
ז"ל הטור אם התוכר עדיין
מי פולם מריבין ליה" מהזיבורי"
שאנו רוחים בחלו התזיר לתוכר
שטר אל זיבורית בכתיבה
ומיסורים כו' לאו דוקא שיחזיר
לו שדה אלא אפי' שדה אחר ואפי'
יתנכה לו בחתנה לו אפי'
משלשלין רק שיחלא לו אם
דבר לגבות ממנו אינן יכולין
לגבות מן הלקוחו' ואינן יכולין
לוח לכו תהלר לכל מה שלר
יכול לעשו רוחין אנו כמלו כבר
הוא עשוי וכת' מ"ה הרמ"ם ז"ל
לאפי' לא שנן אנן שענינן
ליה עכ"ל ועפ"ר מ"ש בביאורו:
ל כולם נוטים מהעירית
הטור מפי' בטעמו וכת' ז"ל אחרי
אין בידו בזבוניות וזיבורי' שיוכל
לומר לא ניחא לי בתקנת' דדבנן
ועפ"ר אם הוכחתי דמ"ש הטו'
והמחב' הוא מל' הגמרא דכולם
נוטין מהעירי' היינו משו' לפתח'
ניחא ליה לבע"ח לגבות בהעירית
בלבד פורת' אמה שונגה מבזבוני'
שפי פורת' אבל אם ניחא לבע"ח
שפי בגבוי' בזבורית הרשות בידו
לגביות מבזבוני' שבור לוקח שני
מקום עיקר שיעבודו דאלו בשאר בית שמעון לוקח ראשון מפתחת היה מגביהו מבזבוניות ולא מהעירית במלא ששיעבודו בידו ועל"ר ר"ם
זה: לא המזיקין שורפין מהעירית דהא אם בשאר העירית בית לוקח ראשון לא היה יכול לבחות הכיוון מגבי' העירי' שהוא
כדינו ונם קנאה בחרוב' דאף אם יחמר לא ניחא לי אמתי דינו דמי' בעירי' וכדלי' אחי לא לאחריכן דהוה יכול לומר אחזור אשרא
בזבוניות או זיבורית לאחר ובהכמ"ם והטור בלא"כ לק"מ דלדבריהו לתפרי' גבי הכי דיב' בית המוכר דא"ל לחדר למוכר וכמ"ש
בפרישה ע"ש: לב גובה ב"ח מבזבוניות ואף אם קנה הבזבוניות קודם הזיבורית מ"מ אם הוא אבלתן בידו ולא הוה יכול לבחותו:
מבזבוניות כיון שקנה העירי' בחרוב דבאד גופא לא חיכון לכאן ולכאן כב"ל ולא הורע כוחו דב"ח בשביל שחבר העירית ודו"ק:

קך א אפילו אם אחר זרוק לי מוני כו' דמשתמש זרוק ומשור קאחר ליה ועיין בסימן אחר זה ס"ח שכתב לאפי' אחר אלא לי
שיבלא ויבלא נ"כ עמהן בדרך לשמרם וע"ש בפרישה: ב וזורקו אפי' לחוק לתלוה כו' והייכו דוקא לענין דין מחיון א"כ לקידושין
ולגוזרה אבל לענין נישין ולקולא קרוב לה דוקא בענין וכמ"ש הטור והמחבר בע"א סי' קל"ט ע"ש: ג בחורת נישין היו הראשות
כו' כגון כו' כל הני פרשי' הן מדברי הרמב"ם והטור והן ע"פ משנה ומגרא ר"פ הזורק דף ע"א אם יש לוקחות בגמרא כן לענין
נישין ולענין ממונות ע"ש ובדרישה ואם כתבתי לאף אלא אל"ל והפטר אלא זורק לי בחורת נישין לחוד כמי הוא דיב' הכי לכ"ע ולא כב"
ור"ת ע"ש ובדרישה ואם א"ל זרוק בחורת נישין והפטר אפי' אינו יכול לאמרו פטור ועפ"ר: ד לתוך ל' אחותיה של מלוה דתקנו
לכל אדם שוקנו לו ל' אחות בחיותא לו בלחדי ל"ה כתו מלחרו ולדו כמ"ש הטור והמחבר לקמן בסי' רס"ח: ה אם המלוה יכול
לאמרו ולענין נישין כתב הטור והמחבר בח"מ סי' קל"ט דאין סומכין על מה שיש יכולה לאמרו בשאות תון ל' אחותיה אבל לענין
ממונא כתבו דיש לוקח ואפי' לענין קידושין סומכין ע"ז ומוקדשת וכמ"ש הטור והמחבר בח"מ סי' ל' ע"ש ולא"ג דנס קידושין ענין אחות
הוא ויש בו כ"מ לקולא אם קדשה אחר מ"מ כיון דבמה דהיא מתקדשת עתה הוא חומרא אוקמוה אדינא דמן הדין מחבל ברשותה כיון
דהיא יכולה לאמרה ועל"ר: ו אם יכולין לאמרו אפי' כל ל' בפני עצמו או שניהן יחד דוקא ואין אם א' יכול לאמרו לבדו כן
ל"ל מוכח אפי' התו' ועל"ר: ז ושניהן חייבין אפי' יש חיוב והפסד לשניהן לכל ל' המתנה: ח אבל שניהן אינן יכולין
לאמרו אפי' אפי' יחד אינן יכולין לאמרו אם הלוקח לאבוד כו' על"ר אם כתבתי דכ"ל מוכח דהטור לא ס"ל הכי: ט
במקום שהלוה מתחלת אם בריש אפי' ע"ד בדברי הטור והמחבר: הנה

אם נפסד הרשב"א ע"ש ה מפנה אם ע"ב וכתב ה"ה נפסד הרשב"א שבלשון זה מפש קאחר ליה ולא יותר ו' הרמב"ם אם וכתב
ה"ה ולא הגיעין מבואר בפ"ה מה' גירושין (דין י"ג ו"ד) והביאו המחבר בח"מ סי' קל"ט סי"ג ועיין בח"מ אם ופי' ה"ה בדברי הרמב"ם אם שהוא פסק
כלאחר שמות ל' ברב יהודה שנכנס וכו' ז זה הוא לדעת הטור שסבר כרב אם ע"ש וכתוב לל' אחות ב' כר' ויתכן אם ע"ב וס"ל דלא פליגי רב ור' ויתכן
אלא בחון לל' אחות ופסק כר' ויתכן וכמ"ש הב"י והב"ח נפסד הרש"ג ובלע"ד דעל כרחין לא אחיה הטור אלא בסימטא לו בלחדי ל"ה בח"מ בח"ה סי' ל'
ס"ד וכמ"ש אם ע"ש ומ"ש המחבר מדברי הרמב"ם אחיה כר"ה ובתנר אחיה אל אמיתה כמ"ש הרמב"ם אם בח"ה והמחבר בח"ה בסימן קל"ט סי' ג ע"ש ודברי
הרב רמ"ל אמיתה דעת הטור ובעצמן בחיות לדעת הרמב"ם הוא ט"ע לעכ"ל והרב מ"ע אל"ע לא הגיע בזה ול"ע ח כ"ב הטפסותם ט טור ס"ה נפסד
הרמב"ן וכ"ב ה"ה נאמו אב"ב בתו' ותשו' זו הביאו בה"ת בפער ב' ומייס בה וכו' אינו ערבין דף לא ע"ב) (משנה ערבין דף לא ע"ב) אלא בפנינו
אבל בפנינו הוי כתוב' כלישנ' בתרא דבנ"ח (אם דף לב ע"ח) והבכל מוחים דמרעון בעל כרחו הוי פרעון וכו' ובוחנת בזה כתב הגינו יהוסף בב"ח וכתב

שיר זה שמכרו בידו ולוקח לריך לחזור תקלה על המוכר שמכרה לזה הלוקח כמ"ש הטור והמחבר בס"ח סע"ח: ח אפותיקי
לב"ח לאחר פירוש אפותיקי מפורש דל"ל לא והא לך פרשון אלא
מזה וכמ"ש בס"ם קי"ז. ולפי מ"ש בשם מ"ת לפי לדברי הרמב"ם
ובתכס המחבר בסי' קי"ז סס"ל
לאפי' באפותיקי פחס אס לא
כמלא עתה בשעת גביה' בכי
מורין בזה הלוה אף שהיו לו בכי
מורין בשעה שעשאו לו אפותיקי
כיון שעתה אינן בס"ח נוכה
מאפותיקי וו. גם כאן
גוכל לוה' לאיירי אפי' באפותיקי
פחס ודו"ק: ט לבע"ח
לאחר מוקדם כל זה כתב נ"כ
בטור ומרדכי בתר הכי וכ"ח
לאחרון טורף כו' מוכח דכ"ח
מוקדם דקאמר בתחלה ל"ל
שהוא מוקדם לב"ח שכו ולע"ג הא
אפי' אם היה מאוחר לב"ח הא שכו
מ"מ כיון שעשה הדדה אפותיקי
נוכה ממנו ועפ"ר אם כתבתי
יפוב דאף אם הו' לאחרון מ"מ קרי
ליה מוקדם לענין נגייה שהרי
ב"ח לאחר אף שהוא מוקדם אינו
יכול לגבות מתחלה כל"ל כיון
שנעשה אינה לוו אפותיקי היה
לגוה עוד שהה לאחר ואינו
דאפסיד אנפשי' במאי דכתי'
לגבות דין ודברי הו' ואין לו
תקנה אלא"כ יגיע לזה לגבות
ראשונה ואל"כ יגבה הוא
מהראשון ופ"ר פשרה שפיר שייך
לומר מוקדם ואחרון לענין זה וק"ל:

קיט (א) לאחרון שמכר כל שדותיו. עיין כתבו אמכם מפירמשים
עזרי' פי' מ"ו וסימן ס"ו: (ב) לשה הבלו הוא דין
נוכה תכיטוכית. עיין בסמ"ע ס"ק ה' עד ועפ"ר אם כתבתי בפנו עצמו
עוד לשה"ל שכתב מו"ס בס"ק ו"ל דזה מיירי בשמת המוכר כו' ויש"מ מכס
ומעעם זה דאם מהרש"ל דברי ויוסף לקמ
הא"ל ע"ם פי' ר"ם ר"ל ונ"ין
בנ"ח: (ג) אלא עדיות
ומקרא"ל פ"ק דב"ק פי' ר"ן חולק
על הרא"ם בזה ותמה עליו שלא
לפרש דברי רש"י דב"ק כך דרב"ב"ק דף
ומיפשמוטתיה דברי רש"י דל"ל מי ע"ב
שהיה כאוי דף נ"ב סוף ע"ח דכת' וכתובות דף
להדיא כן ול"ל הלכך רק לגבות כ"ב ע"ח
אשמעון עדיו. נוכה דמי ל"ל ב"כ"ב הטור
כו' רק אלא נוכה כגון שלא ס"ב וכ"ב ה"ם
ומלא לכל אשמעון אשל לאחרון בפ"ים מה'
אלא זכורי' כו' גם מ"ם מהרש"ל מלוה דין ג'
אם וכן פי' ר"ן בהדיא כדברי בשם בעל
עב"ל לא ירדתי לפ"ד דר"ן העיטור פרשי
דב"ק לא משמע מודי ובר"ן ס' מי רבוותא וכו'
שהיה כאוי דף נ"ב סוף ע"ח דכת' וכתובות ג סוף
רש"י הכ"ל ע"ם וכ"ב בשה"ת שער הסעיף אם
ל' סוף ח"ו בשם רב הא' כדעת בנת' לאותה
הרא"ש ע"ם וכן עיקר: מיחתן
(ד) ולקמן זכורי' בלחרוכ' מבואחת כל
דוקא בקש זכורית בלחרוכה בכל זו
אבל קנה עדיות בלחרוכה יכול דעור אם
לגבות מלוי אם ירדה וכ"כ וכ"ב ה"ה אם
בסמ"ע ס"ק י' וכן מבואר להדיא דזכורית
בתוספות ס' מי שהיה כאוי ולא דנגי שמעון
ויכל לוי לומר הניח לך שמעון משתעבד לוה
מקום לגבות כמו שפירש רש"י שקנ' בלחרוכ'
דבבר הקשו התוספות שם והסמ"ג עשין ל"ד דף קע"ה ע"ח בשם וכיון שמעון
ר"י על זה דהא שמעון מלי למימר לא ניחא ליה בתקנ' דרבנן יכול לדחותו
שתיקנו לון גונין מנכסים משועבדו' במקום שם בני חורין ומצ"ג אבל זכורית
דבב"ק (דף ק' ע"ב) אמרינן דלא מלי שמעון למימר הכי היכא שלוה מכר
דמכר בזכורית ומיירי עדיות לבכיו היינו אם כ"ח רוצה לגבות לו לוה כל
ממנו אבל אם הכ"ח רוצה לגבות מלוי ודאי יכול לומר כן זכות שתבא
ומהרש"ל פ"ק דב"ק סימן י"ז כתב על דברי תוספות ומס"ג הכ"ל לידו השם
אז"ל ויקשה לי אלא ס"ם ג"כ אחר רבא שמכר ראשון לבני כל זכות ס"ג כ"כ
שתבא לידו וא"כ אחר שמשמן יכול למימר לא ניחא לי בהאי בע"ת בשער
תקנתא ולדחותו אבל זכורית שקנה בלחרוכה נ"כ הא' זכות' יש ד' ויכר שם
לגוי וכ"כ בעל העיטור דוקא בשער אחר משום הא' יקוסיא וכן משום
הבכים תלמידו של ר"י פ' מי שהיה כאוי וכן הבכים בעל מ"ח דלקוחות
וכן בטור סימן קי"ט הלכך לי קנה שמעון בזה אחר כערבין הם
זה ולומר הרי שמעון מכר לו כל זכות שהיה בידו הכיון דאין בזל
לוי הזיבורית להחזירו לראשון ושיעבודו אל הכ"ח הייהו הכיבוי
בחלא ביד לוי יכול לערוף מודו ועפ"ר אם כתבתי עור דלהי"ל
אבתב מור"ם בס"ה ר"ל דזה מיירי אחת המוכר וכן פ"ל לקמן
הרבה פעמים וכתו איתבאר ע"ש. וגם אין לדחות זה לא לוי קנה
אלא הכיבוכית מראשון והנה בידו לראשון זכורי' דהיה נוכה
דוקא מזיבורית אלא בכ"ח דאמר לראשון דהוא הלוה ועלוי מוטל
לברוב חובות עמו ואית ביה משום תקנת השוק אשל"כ שמעון
זה דהו' נ"כ לוקח ואינו חייב לב"ח זה כלו' מ"ח אין לוי יכול
לדחותו על שמעון אלא בראשון לגבות מאתו לו משמעון:
ו אפילו לא כאחר בידו אלא עדיות הטעם דיאמר לו אתה
הרחקת' שיעבודי דהכיבוכית שהיתה ביד ומכרתיהו לגוי ואין
רצוני לעבל בפני עם לוי כ"ח עתה ומ"ש לשון אפילו ר"ל אב"ש
אם כאחר בידו דשמעון זכורית דיכול לערוף מודו אם ירצ' הב"ח
אבל אם כאחר ביד שמעון עדיות הזיבורית אינו יכול לערוף מודו
כ"ח זכורית אפילו אם לראשון בבר מת דאינו יכול לומר לב"ח אם
אינך טוע' ממני הזיבורית אחזירנו לראשון וכמ"ש הטור והמחבר
בסס"ד מ"ח שמעון עומד במקום ראשון וכאם אאם כא כ"ח לגבות מראשון ולא מהעדיות שבידו וכמ"ש הטור
והמחבר בסי' ק"ב גם שמעון יש לו זה הזכות: ז אינו יכול לגבות דיאמר לוי אשעבודך בידו לערוף אותה מידו: ח דנוכה מן הזיבורית כו' פי' אם ירצה הב"ח וכ"כ בעל מ"ח
שמעון מפני שרגיתי להניח לך אשעבודך בידו לערוף אותה מידו. ט לבע"ח לא ירצה הב"ח בעל מ"ח
בהדיא אם ירצה וכ"כ בל"מ ע"ם והטעם דכיון דלא היה ביד שמעון אלא דשעבודו דב"ח היה בעל הזיבורית
במקום עדיות שעמו ויש לזיבורי' זה דין בזכוכי' דלקה מזה נוכה רצה מאחר דלא פליג הא' ר"ח דכתב מור"ם אח"ם המחבר
לבני זה וק"ל: ט בשאר בזכוכית ביד שמעון כו' שעשו דאם בשאר בזכוכית ביד שמעון היה מנכיהו שמעון מאיזה בזכוכית
שרוצה ושמעון מכר לגוי כל זכות שהיה לו מ"ה יכול לדחותו נ"כ להכיבוכית שהמית ביד שמעון: י וקנה זכורית בלחרוכה כו'
פי' בכה"ג אפי' קנה לוי מיד שמעון בזכוכית אם"ה לזכוכי לערוף אלא כיון הזיבורית היה בכ"ח ביד לראשון בשעה שקנה שמעון
מיד לראשון דאם בא הכ"ח לערוף משמעון היה לחזור אבל זכורית ולוי קנה כל זכות שהיה לשמעון. אבל אם קנה שמעון
עדיות בלחרוכה ומכר לגוי הכיבוכית שקנה קודם העדיות הב"ח נוכה בזכוכית בלחרוכה ומכרה לגוי
אם ירצה נוכה מעדיות שבאחר ביד שמעון כיון שהרחיק שיעבודו ועפ"ר ודריש שהוכחתי כל זה מתו' ואחר"י:
יא לוה שהתנה כו' כן הוא גם כן לשון הטור ור"ל שהמכים עם המלוה על תנאי זה שתתנה עמו המלוה וק"ל:

קיט המוכר כל שדותיו ולוה שהתנה שינבה מן העידית • ובו' סעיפים:

א (א) ראובן שמכר כל שדותיו לשמעון
ב בבת אחת וחזר שמעון ומכר שדה אחת
ללוי ג והיא בינונית ולא נשאר בינונית אחרת
ביד שמעון ד ובא ב"ח לגבות ה (ב) רצה גובה
מבינוני שביד לוי רצה גובה ממה שביד שמעון ו אפי'
לא נשאר בידו (ג) אלא עדיות יכול לגבו' ממנו במה
דברים אמורים שגובה מלוי כשלקח בינונית אבל אם
לקח עדיות או זיבורית ז אינו יכול לגבות ממנו
(ויש מומרים ח דגובה מן הזיבורית שביד לוקח שהי אם
לא כאחר ביד הראשון רק עדיות) (המ"מ פ"ט מהלוה בשם
הרמ"בן והרש"בא) וכן אם ט נשאר בינונית ביד
שמעון אינו יכול לגבות מלוי אפילו אם לקח בינונית
וכל זה לא איירי אא בשקנאם שמעון בבת אחת ז אבל
אם קנאם זה אחר זה י (ד) וקנה זבורית
באחרונה אינו גובה מלוי:
ב יא הלוה שהתנה עם המלוה שינבה מעידית
שבנכסיו ומכר העידית ושייר בינונית וזבורית
אין

קיט א לאחרון שמכר כל שדותיו כו' דאלו בשאר שום
שדה ביד לאחרון הלוה אפי' זיבורית לא היה יכול
ב"ח דראחרון לערוף לא משמעון ולא מלוי ואמו שיתבאר בסעיף:
ב בבת אחת פי' ובתקנתא א' דאל"כ אות' שבאחר' בלחרוכה
ביד לאחרון היה הב"ח גובה ממנה אף אחזר ומכר אות' אל"כ נ"כ
לשמעון וכדמסיק: ג והיא בינונית והדוא דב"ח גובה
מבינונית: ד ולא ב"ח פי' ב"ח דראחרון: ה רצה גובה
מבינונית כו' ואע"ג דאם היה עדיין ביד שמעון היה יכול לדחותו
מבינונית לזיבורית שקנה נ"כ מיד לראחרון באמרו לו אם אין אתה
כולל מזיבורית שבידו הרינו מחזיר הזיבורית ליד לראחרון במכר לו
בתחנה ותשרך לגבות ממנו ולא ממנו דאין בכרעין מבכסי'
משועבדים בתקום שיש בב"ח. מ"מ לוי אינו יכול לדחותו משעם
זה ולומר הרי שמעון מכר לו כל זכות שהיה בידו הכיון דאין בזל
לוי הזיבורית להחזירו לראחרון ושיעבודו אל הב"ח הייהו הכיבוכי'
בחלא ביד לוי יכול לערוף מודו ועפ"ר אם כתבתי עור דלהי"ל
אבתב מור"ם בס"ה ר"ל דזה מיירי אחת המוכר וכן פ"ל לקמן
הרבה פעמים וכתו איתבאר ע"ש. וגם אין לדחות זה לא לוי קנה
אלא הכיבוכית מראחרון והנה בידו לראחרון זכורי' דהיה נוכה
דוקא מזיבורית אלא בכ"ח דאמר לראחרון דהוא הלוה ועלוי מוטל
לברוב חובות עמו ואית ביה משום תקנת השוק אשל"כ שמעון
זה דהו' נ"כ לוקח ואינו חייב לב"ח זה כלו' מ"ח אין לוי יכול
לדחותו על שמעון אלא בראחרון לגבות מאתו לו משמעון:
ו אפילו לא כאחר בידו אלא עדיות הטעם דיאמר לו אתה
הרחקת' שיעבודי דהכיבוכית שהיתה ביד ומכרתיהו לגוי ואין
רצוני לעבל בפני עם לוי כ"ח עתה ומ"ש לשון אפילו ר"ל אב"ש
אם כאחר בידו דשמעון זבורית דיכול לערוף מודו אם ירצ' הב"ח
אבל אם כאחר ביד שמעון עדיות הזיבורית אינו יכול לערוף מודו
כ"ח זכורית אפילו אם לראחרון בבר מת דאינו יכול לומר לב"ח אם
אינך טוע' ממני הזיבורית אחזירנו לראחרון וכמ"ש הטור והמחבר
בסס"ד מ"ח שמעון עומד במקום ראשון וכאם אאם כא כ"ח לגבות מראשון ולא מהעדיות שבידו וכמ"ש הטור
והמחבר בסי' ק"ב גם שמעון יש לו זה הזכות: ז אינו יכול לגבות דיאמר לוי אשעבודך בידו לערוף אותה מידו: ח דנוכה מן הזיבורית כו' פי' אם ירצה הב"ח וכ"כ בעל מ"ח
שמעון מפני שרגיתי להניח לך אשעבודך בידו לערוף אותה מידו. ט לבע"ח לא ירצה הב"ח בעל מ"ח
בהדיא אם ירצה וכ"כ בל"מ ע"ם והטעם דכיון דלא היה ביד שמעון אלא דשעבודו דב"ח היה בעל הזיבורית
במקום עדיות שעמו ויש לזיבורי' זה דין בזכוכי' דלקה מזה נוכה רצה מאחר דלא פליג הא' ר"ח דכתב מור"ם אח"ם המחבר
לבני זה וק"ל: ט בשאר בזכוכית ביד שמעון כו' שעשו דאם בשאר בזכוכית ביד שמעון היה מנכיהו שמעון מאיזה בזכוכית
שרוצה ושמעון מכר לגוי כל זכות שהיה לו מ"ה יכול לדחותו נ"כ להכיבוכית שהמית ביד שמעון: י וקנה זבורית בלחרוכה כו'
פי' בכה"ג אפי' קנה לוי מיד שמעון בזכוכית אם"ה לזכוכי לערוף אלא כיון הזיבורית היה בכ"ח ביד לראחרון בשעה שקנה שמעון
מיד לראחרון דאם בא הכ"ח לערוף משמעון היה לחזור אבל זכורית ולוי קנה כל זכות שהיה לשמעון. אבל אם קנה שמעון
עדיות בלחרוכה ומכר לגוי הכיבוכית שקנה קודם העדיות הב"ח נוכה בזכוכית בלחרוכה ומכרה לגוי
אם ירצה נוכה מעדיות שבאחר ביד שמעון כיון שהרחיק שיעבודו ועפ"ר ודריש שהוכחתי כל זה מתו' ואחר"י:
יא לוה שהתנה כו' כן הוא גם כן לשון הטור ור"ל שהמכים עם המלוה על תנאי זה שתתנה עמו המלוה וק"ל:

ת כפירוש
רש"י שם
דתכשיטי
המת לקוריס
בהכנ' ומכוש'
פרעיף ג' ותיפא לתה פתס כתן
בי"ד פי' שת"ע
* לא * שמכלין
לוחו עד שיסם
על כדלו
ויתירו לו
ולפי' כלל
ע"ה רבים ים
לו התרה דהא
דבר מלוה הוא
פרינ' ב"ח
ריטב"ם וכ"כ
המגיד' שם

קיח

א לי' הרמב"ם
פי"ט מהלכות
מלוה דין ק'
ב כן פירש
א"ה שם וכתב
ודין זה
בגרייתא
בתיבות (דף
ל"ה ע"ח) גבי
לקח וה"ה
לב"ח וכן
הסכימו כל
הפוסקי' ז"ל
עכ"ל ולפיתי
דלתת שם
בריתא תכיח
לידך וכולי
מפורש בבעל
תוב ג שם
בגמ' * וכילר
הטעם חשוס
דלפי שתקת
שתקת ולפי לא
מהדרכת
שטרא לפרוה
ד ופירש עוד
שם טעם לתר
דמה מכר
לחשון לשני
כל זכות
שתכא לידו
ה שם ברמב"ם כמ"ש ה"ה שם שכן כמלא בתקנת ספרי הרב ז"ל והוא פי' לתה שתמרו (שם ע"ב) וכן כב"ח וכסי לקוטות וכן פי' רש"י ז"ל שם
וכ"כ הטור ס"ב ז טור ס"ג כ"כ בה"ת בשער ל' בשם הלקב"ד לתר שכתב פי' רש"י ודברי הרמב"ם ז שם ושם בבה"ת בשם הרקב"ד וקיים שם וכל פירוש

טורי זהב

פי' קיח א"ל לטרוף מלוקח לחשון בדברי רבינו כתוב לכל לא כתב לרחשון לין לי דין כו' נוכה מהכני ברלה דקמ"ל בזה דדוקא כשלין לו
שעבוד על הת' ולם יש לו כגון שהי לו על אותה שדה לפותיקי מפורש לא יכה לך פרעון אלא מוולתי לם כתב
לו דין כו' לינו נוכה מהכני דלפילו הי' ל"ל בס"ת מודין בוד הלוה לא הוי מלי לגבות ל"ת לחון לו שעבודרק על אותה השדה ולינו דלפסיד לגבעי' אקלקל
שעבודו ולא מלי לטרוף כבלע"ד. שם לינו טורכה מהכני כו' הטעם ש"ל לי אתקת אתקת ולי לא מהדרינא שטרא לתרי ולי"ל כ"ס שכתב וכ"ל
טורף אותה מלוקח לחשון כמי כיון דלי לינו הכי שיתת הכי מהדרכת הדה לבוקח הכי דוקא כתן מהבוקח הכי לקחה מן הרחשון דרך מכר
יכול לומר כיון שלכי יכול להחזיר כתלו לא לקחתי דמי שהוא לומר לו הלא לין לך זכות בשדה זו בלי ע"ד דמי' שלי שלקחתי בעדים הוא יחזיר לי דמים
שלי משלי"ם בס"ב הכל' מחולא של לוקח הרחשון מכח שהו' שעבודו לוקח הכני לקח מן המלוה שעבו' של לוקח הרחשון והוי כמחון עלמו של לוקח הרחשון
ולא כתלו כלא ע"י קנין מן הכני ולין מייך ע"ל לומר מהדרינא לתרי וכמ"ש ס"ס כתב בזה דהא לין לו דיוק בחזרתן ותמוה מאוד הוא דהא כתב רבינו
כו' קי"ל דכל מה דמלי לעבד הרי הוא כתלו בבר עבוי (א"ה לין מדברי הטור הכנה כלל על הסמ"ע הכתם כיון דלית לי' דיוקא
לתרינן ודקי יחזיר הטור כדי להרוים לגבותם מהזינורית והו"ל כתלו עשי משלי"ם כלין לו דיוק כלל וכמ"ש הסמ"ע והוא פשוט עוד כלע"ד דכלין
בל"ה לי"ל הדרכא דלא"ה לתה נבה מעיקרא שהרי יודע היה שמלוה יהלה לטרוף לכל תמס ע"ב לא ידע דלא שלי לינם זוזי בכדי ולי ידע וחכין ע"ב
משום שרוצה לתחזיר הטור כדינא המלוה לטרוף והוא מלמין למוכר כן בתקבל מתכה הוא מלמין לנתן בכדי לו שטרו לא יחזיר בקרקעו' ויתן
ויקנור ויתן נוף ופירות לפקוקי כס"ב משם יחזיר הטור לא יתן לו הלוקח שני מלוה ויחזיר בקרקעו לשולם שהרי שלו הוא שקנלו כדין וג' ובכן ועיי'
בתו' פ' בל"ג דף ק"ט ע"ב ד"ה ורבנן ע"כ) :

פעיף ד' אפותיקי לב"ח מה שהקשה סמ"ע סק"ט לפי' הוא מלוחר כו' ובדתקן מלוח בתרוטו ובלע"ד לשם הי' הבעל לפותיקי המלוחר הי' הב"ח
המוקדם יכול לומר לו בכל הנכסים משועבדים לידי ניתנו ולכי רולה לטרוף מלוקח הלוקח הרחשון יכול
לומר הסתתי לך מקום מ"מ לכי מפייסו שלא יחזיר כן דעתיתי דהנתתי לך מקום הוא לתקנת הלוקח לכי לפייסנו שיתחול על תקנתו כמ"ש רבינו מהם
בזה בסי' קי"ט דהא עכ"ם תכא השדה שלא לפותיקי מיד הלוקח הרחשון ולא שייך הנתתי לך מקום תלא לטובת הלוקח שלינו רולה לחזיר מידו הכל'
וכיון שהלוקח אל יעכב דלא לחלוחר לין לו כח לטרוף הב"ח מוקדם לת הלפותיקי כיון דכל שדות הלוה משועבדות לב"ח כיון שגם בעל לפותיקי לינו
אלא ב"ח דהא יכול לסלקו בחעות ורלי' מה"ב רבינו ל"ס קי"ו נכי לפותיקי מפורש שלם מסכנה אחר הלפותיקי נוכה לפי' רש"ם בכ"מ ולא תמעיטן
רבותא לפי' מסכנה קודם הלפותיקי גוכה בעל הלפותיקי אלא עיש לתין כח לבעל הלפותיקי לטרוף כ"ו שם בכי תורין דעכ"ם שם בעל חוב עליו ולא
לוקח גחור שבלע"ד:

(ה) אבל קדושת דמים כו' עיין בתשובת מבי"ם ח"ב סימן רע"ד:

קיח

(א) והוא הדין לאשה בכתובתה ובנים מוליקים והבוא המקבר גופיה סבריתם בח"ע סימן ק' דפרסות אמיתנא כן תעל דעת שיקבר עמו אין בעל חוב גובה ממנו:

הגה. (ה) אבל קדושת דמי' לינו מפקיע מידי שעבוד' אלא יכלנו בחלנו בדבר מועט אלא יתחרו הקדש ולא לחולין כלא פליון ודמי הפליון יוסיף על החוב ונתבו יין הכו' (טור) ולפילו בקדושת הגוף לא יכול לחוסכן על המלוה לחול לומר יהיו ככפי קונם עליו אלא אי"כ אסכן על כל העולי (מרדכי פ' המלוה ופ"ג ס"ם) כד ויש מולקין (ל"ן ס' לף על פי וכ"ו פ' לאמה אתי הדעות):

קיח הכותב ללוק' שני דין ודברי' אין לי עמ' ובוד' סעיפים:

א אלוה שמכר נכסיו לשנים בזה אחר זה וכתב בעד חוב ללוקח שני דין ודברים אין לי עמך

א וקנו מידו אינו יכול לטרוף מלוקח ראשון שהרי אומר לו הנתתי לך מקום לגבות אצל בעל חוב מהנכסים שקנה לוקח שני אחרי ג ואתה הפסרת על עצמך שהרי סילקת עצמך מהם (א) והוא הדין לאשה בכתובתה ב אם כתבה לשני אבל אם כתבו לראשון טורפים מהשני:

הגה ולם הראשון מכר הקרקע שקנה לאחר לינו טורפה מהשני כתו שלין טורפה לם כשאלה ביד הראשון (* טור וכ"כ הרא"ש בהגהתו שם - 7 והמגיד):

ב ד המכר הלוה שדה ללוקח ומכר אחריה שדה שניה ללוקח שני וכתב המלוה ללוקח שני דין ודברים אין לי עמך וקנו מידו הרי בעד חוב טורף מלוקח ראשון שדה ראשונה ולוקח ראשון טורף מלוק' ה (ב) ובעל חוב טורף אותה מלוקח ראשון ולוקח שני מוציאה אותה מבעד חוב שהרי כתב לי (דין ודברים אין לי עמך) ולוקח ראשון חוז' ושורף פשדה ביניהם וכן ו והוזרים חלילה עד שיעשו פשדה ביניהם וכן האשה בכתובת' והוא שהיה החוב כנגד שתי השדות:

ג ז וכן הדין אם החוב מנה ומכר לשני לקוחות לכל אחד במנה וכתב בעד חוב ללוקח שני דין ודברים אין לי עמך ז ונמצא השדה שקנה הראשון שאינה שלו הרי הראשון טורף מהשני ובעד חוב טורף מהראשון ושני טורף מבעד חוב והוזרין חלילה עד שיעשו פשדה:

ד (ג) ז וכן אם היתה אותה שדה שקנה הראשון אפותיקי

שבילק המלוה כפסו מלוקח שני יכול לטרוף מהרחשון שכאן לין יכול לומ' הנתתי לך מקום לגבות כו' כיון שישעבדו שעבודו כנגד שני
השדות: ה וכ"ח טורף לוחו מלוקח דכאן לא מלי לומ' לי אתקת אתקת ולי לא מהדרינ' הדה לתכל קמת הקיבו להכני שבלקת ידך
מתנו דמלי לומר לכי תהדר דהא לא הוה לך ריוח בחזרתך ומה לך שתסכריהו לי לו לבסני וכל מקום שאין לו ריוח בחזרתו לא
לתרוכן לי אתקת אתקת כו' ועפ"ר ועמ"ש עוד מזה בסי' קי"ע בס"ה: ו ומוזרי' חלילה על שיעשו פשדה לינו ר"ל לאחר שכבר טרפו זה
מזה יכולו לידי פשדה אלא הי"ק כיון שהדין נותן שיכולין לבא לידי לטרוף זה מזה לכן יעשו פשדה ביניהן ועמ"ש בסי' קי"ט: ז
וכמלא הדה שקנה הרחשון שלינו שלו פי' שגזולה היתה מיד לאחר ובא גנזל ושרפה מיד הלוקח הרחשון שדין הגנזל הוא שורף גזילתו מיד

ה שם בריב"ם כמ"ש ה"ה שם שכן כמלא בתקנת ספרי הרב ז"ל והוא פי' לתה שתמרו (שם ע"ב) וכן כב"ח וכסי לקוטות וכן פי' רש"י ז"ל שם
ז טור ס"ג כ"כ בה"ת בשער ל' בשם הלקב"ד לתר שכתב פי' רש"י ודברי הרמב"ם ז שם ושם בבה"ת בשם הרקב"ד וקיים שם וכל פירוש

ר"ם מ"שכל' דשו"מ סי' כ"מ דף ת"ם ע"ל וכת"ם הרי"ף סס מהרש"ל בהגהותיו הנת ע"ז נס הסמ"ע הכיח רלוה מכמה דוכתי * דבמלוה לא כני בא"ל תא שקול זוזך ופירש הסמ"ע דמ"ם הטור והמחבר דפטור אלדעת"ל קלי דאמר ליה היכך מעותיך ולא רצה לקבלם והשליכם לפניו דפטור ע"ז כתב וכן אם לא השליכם לפניו אלא הוליכם לביתו ואמר ליה הנה מעותיך לרוחים וכו' עכ"ל וכן ראיתי בתרלכי בשם ריב"ל דבהכי מיירי

קכא

א מסכת ב"מ דף כ"ח ע"ב ב"כ הרי"ף פרק הנזהל עניים וכתב הנ"ר שם בב"מ סכן דקדק הריטב"ם מהמסכה ג ל' רמב"ם בס"ח מהלכות שלוחין ושותפין דין ח ד לשון הטור כ"כ בה"ת בשער כ' והכיח רלוה מת"ם קרמב"ם בס"כ דין ג' ואפי' סיס קטן וה"ה נמי לעכו"ם שנה הש"ס ב"כ הרמב"ם שם ס"כ דין ג' מדברי הרי"ף שם בפרק הנזכר ד לשון הטור כ"כ בה"ת בשער כ' ונשנה הוא

יש מעותיך לרוחים כבתי כו' עפ"ר ודריש שם כתבתי שכדי שלא מת"ם הטור והמחבר כאן לת"ם הטור (וגם המחבר רמזו) לקמן בסימן קכ"ח סי"ו דהמוכר בחקנת חעות שקיבל הן כיהו כדין הלוה ואפי' לא אמר זוזי תא ושקול זוזך אתכבו חייב בהן ע"ם וכן חזר וכתב שם בסוף הסימן בשם מהר"ם שמיך לעשות בהן הסכה גמורה כדין מלוה כו' ש"מ דבמלוה לא סני בא"ל תא שקול זוזך • גם לעיל סימן ע"ד ס"ג כתב הטור"ם בהגה דלוה לוכו לפטר בא"ל בא ושול זוזך. וי"מ דשם בהגה מיירי בא"ל כן בתוך לזמן וכת"ם שם זל כן הוא בזמן ח"ל דת"כ בפקדון כמו הוה חייב וגם כת' דבפקדון פטור וצ"ל דמ"ם והוא בזמן ר"ל שכלה סוחן והגיע זמן הפרעון ואפ"ה חייב בחוכסין לכן כ"ל דמ"ם כאן דפטור לדוכו כפטר בזה כ"ח בא"ל תתלה הא לך מעותיך וכבלת רלה המלוה לקבלם א"ל מחר אביכך רוצה לקבלם הנה לוליכם לביתי ויהיו שם מוכחים לרוחי' ואתה תבא אחרי, לכתבתי' ותבלם משם ומ"ם הטור והמחבר סתם וכן אם א"ל הנה מעותיך לרוחים כו' לדלעיל מיירי קלי דא"ל הילך מעותיך ולא רלה לקבלם ולהבליכם לפניו דפטור ע"ז כתב וכן אם לא הוליכם לביתו ואמר ליה הנה מעותיך לרוחים וכו' עכ"ל וכן ראיתי בתרלכי בשם ריב"ל דבהכי מיירי

קכא

(א) אם אמר ליה המלוה כו' כתב בסמ"ע ס"ק ה' דכל שאומר לו כותב לתכירו אפילו בוכו לבוכו אלא לי ע"י פלוני ואלא ונלבד בעו' הלוה אם הודה המלוה שאמר לו לו כתב לו כן עכ"ל וכן מוכח בסוגיא שאלא לו בכתב כו' בעיר סוגן מבייש בזה דאכי בהיני תגרי כו' ואמת כן הוא בריף ומביאו הרא"ש וכת יוסף אבל ש"ם הוא אדון נאור הוא זה ודוקא כשכתב לו אלא סתם ונתנו לאוכיל ומה שכתב זה תלוי בחנהג עד כאן דברי סמ"ע • ומה שכתב אדון נאור הוא כך הקשה הרא"ש על הרי"ף ומביאו מהרש"ל פרק הנזהל קמא סימן ל"ו והנית הדש • גם מה שכת' שש"ל הוא כו' כ"כ מהרש"ל וכת הדש וש"ל (עיין בתשובת מהרשל"ם סימן ל"ח) (ג) והוא מוכיר כו' חלוקי דינים בחוכרת כתב ודו ותבלמו בסמוך ס"ד וס": (ד) אפילו אפשלים עכו"ם ואפ"ל אלא והמטר סמ"ע ולא כמ"ם הבעה"ת שער כ"ג בשם הרמב"ם דל"ל אלא ע"י פלוני עכו"ם והמטר ולאיתו מלקמן כו' אמ"ח ס"ם דע"י עבדו הכבעני חייב ע"ש בבעה"ת ולוכו לאיה לסתם כיון דיד עבד כיד רבו עדיין ברשות דשולל קאי ל"ל : (ה) ובדרך אבני אלדם כו' כתב בסמ"ע שזה שייך דוקא בכתב אם א"ל אלא ביד מי שתרלה אבל בכתב' אם א"ל אלא ע"י פלוני לא אל המשלח התלוה כ"ח אפילו אלא ע"י פלוני אלא ה"ל לחוליכו בדרך זה המשוכן עכ"ל ולכאורה נראה כיון דשעמא הוא אבל דעת כן לא הרשהו א"כ גם בא"ל אלא ע"י פ' לא הרשהו אלא בדרך אבני אלדם רגילים אבל לא במקו' אבל דרכים וכן כ"ל בזה כשעשה אלא לפלוני לאחר אלא ביד מי שתרלה • אך מדברי התוס' שהכאתי לקמן ס"ק י"ח מוכח דלמ"ד אלא אם עשאו בעדים הוי אלא אפילו אלא אל ידו כמקו' בסכת דדכים פטור וא"כ כ"ש הכא דהוי אלא לבע"ע • מיהו י"ל דהתוס' ל"ל דאף בא"ל אלא ביד מי שתרלה לא הוי אלא ואלא אל ידו בסוקים אבל דרכים דפטור וא"כ לב עה"ת והטור דס"ל דחייב ה"ה בא"ל אלא ע"י פלוני ודו"ק : (ו) ע"מי שהוקוק כפרן ק"ו עכו"ם ופש"ו מהרש"ל שם ול"ל דנעבו"ם ופש"ו אפילו לא כדלקמן סי' רכ"ה סוף ס"ב • ובפש"ו פשוט אלא אייך לומר שהוקוקו נאמני' דהא מינו בני דעה : (ז) הרי פשע כו'

בעל בדחו פרעון יוכן אם אמר לו ; (ג) הנה מעותיך צרורים בביתי בא ושול מעותיך והמלוה מסרב מלקחתם ונגנבו או נאבדו פטור הלוה יא אלא אם כן פשע בהם ונגנבו או אבדו :

הגה (ד) ויש חולקין בזה (מרדכי שם ס"מי שאלתו) שם פרש לאחת המלוה יב (ה) אם היא בת דעת כפטר הלוה בכך כאילו נתנו לבלוה עצמו (תשובת הרש"בא אלף כ"ו) ולוכן אינה חייב לשמעון ובשמעון זמן הפרעון ל"ל שמעון איתעסק בהן לבתכית שכר ונאבדו אחר כך ביד הלוה יג (ו) חייב בכל הלוכסין כמו בתקו' מאחר שהיו תחילה בחזקתו ולא בשתכם מבא דיבור בעלמא (מרדכי פ' המובל) :

הלכות העושה שליח לגבות חוב :

קכא השולח חובו על ידי שליח • ובו' ב סעיפים :

א א לשלח לו חובו או פקדונו על ידי שליח (א) אם אמר לו המלוה לשלחו על ידו ונאבדו פטור ב אפילו לא אמר לו פה אל פה ב (ב) אלא ששלח לו בכתב שלח לי על ידי פלוני ושלחם על ידו ונאבדו פטור (ג) ג והוא שיביר שהוא כתב ידו ג (ד) ד אפילו שהשליח עכו"ם או חרש שוטה וקטן ה אפילו לא יחד לו ארם ירוע לומר שלח על ידי פלוני אלא כתב לו שלח לי ביד מי שתרצה ושלחם לו ונאבדו או כפר בהם השליח פטור ו והוא ששלח לו ביד ארם נאמן ד (ה) וברדך שבני ארם רגילים להעביר שם ממונם אבל אם שלח לו (ו) ע"י מי שהוחזק כפרן או במקו' סכנת דרכים שאין הרבים רגילי להעביר שם ממונם (ז) הרי פשע

יא אלא אם כן פשע ואם א"ל אמר לו אפילו אל ידו כמקו' מפשיעה פטור כ"כ המרדכי הבאתי הלא ע"ם : יב אם היא בת דעת כפטר דקדק וכת' בת דעת מאוס דבשוחל לא סני במה שמחזיר דבר הבאתו ביד בנו ובני ביתו דמשאיל וכמ"ם הטור והמחבר לעיל בסי' ע"ב סל"ח וכם כתבתי דבראה לדעות הלוחה לבאלם דבשאיכן כל הבאה ביריה ומ"ה כתב בת דעת ור"ל שנוסא' ובתכת בתוך הבית וכ"כ בתשובת הרשב"ח זו בהדיא ובאיה בת דעת בוסאת ובתכת בתוך הבית דוקא כידו דמיא ועי"ל סי' ש"מ ס"ח גם לעיל בסי' ע"ג ס"ח מ"ם שיל מזה : יג חייב בכל הלוכסין אמו בתחלה ע"ל סי' קע"ז ס"ח מ"ם מענין זה ע"ש :

קכא א אלא לו חובו כו' סי' זה קלי לחם אסתיל כו' בתחלת סימן אלפני זה אכתב אם המעות בתחריו' מלוה כו' יעד לו ביד אלוחו כו' לזה כתב כאן אחם אלא לו חובו כו' : ב אלא אלא לו בכתב כו' עד כעור בע"ם מבייש בזה ול"ל בעור דהכי בהיני תגרא ומנהגא כו הלא מילתא היא עכ"ל ולאת כו הלא ליסב"כת' ברי"ף וכן הביאו הרא"ש ור"ג כ"כ הביאו ל' הרי"ף מ"מ הוכחתי בדרוש שש"ם הוא אם ובכן מוכח מדברי הטור שבעלי ש"ע כמשכין אחריו בדין זה ואחלי דיב' לאו מכח מנהגא הוא אלא דין נאור הוא ול"ל אכתב לו אלא ביד פלוני לו אכתב לו אלא ביד מי שתרלה ודוקא כשכתב לו אלא לי מעותי סתם ונתנו לאוכיל הכתב זהו התלוי במנהגא ע"ש : ג אפילו האלא עכו"ם ואל"ל אלא והמטר והטעם כתבתי בסי' אלפני זה ע"ש : ד וברדך שבני אדם רגילים כו' בפריסה כתבתי שאם אם אייך דוקא כשכתב לו אחר לו ביד מי שתרלה אבל אם אחר לו כתב לו אלא לי על ידי פלוני לא על המשלח התלוה כ"ח אפילו אלא היה לו לחוליכו בדרך זה המשוכן לבעור הלוה : שיאלא

קכא

(א) אם אמר ליה המלוה כו' כתב בסמ"ע ס"ק ה' דכל שאומר לו כותב לתכירו אפילו בוכו לבוכו אלא לי ע"י פלוני ואלא ונלבד בעו' הלוה אם הודה המלוה שאמר לו לו כתב לו כן עכ"ל וכן מוכח בסוגיא שאלא לו בכתב כו' בעיר סוגן מבייש בזה דאכי בהיני תגרי כו' ואמת כן הוא בריף ומביאו הרא"ש וכת יוסף אדון נאור הוא זה ודוקא כשכתב לו אלא סתם ונתנו לאוכיל ומה שכתב זה תלוי במנהגא עד כאן דברי סמ"ע • ומה שכתב אדון נאור הוא כך הקשה הרא"ש על הרי"ף ומביאו מהרש"ל פרק הנזהל קמא סימן ל"ו והנית הדש • גם מה שכת' שש"ל הוא כו' כ"כ מהרש"ל וכת הדש וש"ל (עיין בתשובת מהרשל"ם סימן ל"ח) (ג) והוא מוכיר כו' חלוקי דינים בחוכרת כתב ודו ותבלמו בסמוך ס"ד וס": (ד) אפילו אפשלים עכו"ם ואל"ל אלא והמטר סמ"ע ולא כמ"ם הבעה"ת שער כ"ג בשם הרמב"ם דל"ל אלא ע"י פלוני עכו"ם והמטר ולאיתו מלקמן כו' אמ"ח ס"ם דע"י עבדו הכבעני חייב ע"ש בבעה"ת ולוכו לאיה לסתם כיון דיד עבד כיד רבו עדיין ברשות דשולל קאי ל"ל : (ה) ובדרך אבני אלדם כו' כתב בסמ"ע שזה שייך דוקא בכתב אם א"ל אלא ביד מי שתרלה אבל בכתב' אם א"ל אלא ע"י פלוני לא אל המשלח התלוה כ"ח אפילו אלא ע"י פלוני אלא ה"ל לחוליכו בדרך זה המשוכן עכ"ל ולכאורה נראה כיון דשעמא הוא אבל דעת כן לא הרשהו א"כ גם בא"ל אלא ע"י פ' לא הרשהו אלא בדרך אבני אלדם רגילים אבל לא במקו' אבל דרכים וכן כ"ל בזה כשעשה אלא לפלוני לאחר אלא ביד מי שתרלה • אך מדברי התוס' שהכאתי לקמן ס"ק י"ח מוכח דלמ"ד אלא אם עשאו בעדים הוי אלא אפילו אלא אל ידו כמקו' בסכת דדכים פטור וא"כ כ"ש הכא דהוי אלא לבע"ע • מיהו י"ל דהתוס' ל"ל דאף בא"ל אלא ביד מי שתרלה לא הוי אלא ואלא אל ידו בסוקים אבל דרכים דפטור וא"כ לב עה"ת והטור דס"ל דחייב ה"ה בא"ל אלא ע"י פלוני ודו"ק : (ו) ע"מי שהוקוק כפרן ק"ו עכו"ם ופש"ו מהרש"ל שם ול"ל דנעבו"ם ופש"ו אפילו לא כדלקמן סי' רכ"ה סוף ס"ב • ובפש"ו פשוט אלא אייך לומר שהוקוקו נאמני' דהא מינו בני דעה : (ז) הרי פשע כו'